

۱۰۲۲

۱۰۲۲

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: نیرالسطین فی السیرت النبیة الحنین

مؤلف: سید محمد علی دارابی مجتهدی

موضوع: _____

شماره قفسه: ۱۳۳۸۸

شماره ثبت کتاب: ۱۶۶۶۱

بازرسی شد
۱۶ - ۱۷

بازدید شد
۱۳۸۵

کتابخانه مجلس شورای ملی
شماره ثبت شده
۱۳۳۸۸

(921)

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

کتابخانه باقر قرقی
شماره ۴۰

ولا تقولوا لمن يقتل في سبيل الله اموات

بما حضرته الوفاة كان ابي سفيان بن عوف بن امية بن خلف بن ابي لهب بن عبد مناف بن قصي بن كلاب بن مرة بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان

خير السطين
في السير
شهادت الحسنين

مرتبه بولفس

بمسكن في خرابه كابل اول رسول محمد صلي الله عليه وآله في يوم النحر في يوم عاشوراء في سنة الف واربعمائة وثلثمائة واربعمائة

بل ايسار ولاكن لا تشعرون

بمنازل

بمنازل

بسم الله الرحمن الرحيم

أَلْحَمُّ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ مَا دَدْنَاكَ آسَفَلِ السَّافِلِينَ
وَالصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَى سَيِّدِ الْبَشَرِ أَشْرَفِ الْأَنْبِيَاءِ الْوَالْعَالَمِينَ مُحَمَّدًا
الْمُصْطَفَىٰ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْ وَعَلَى اللَّهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ عَلَى الصَّاحِبِينَ
بِرَّانِ سَبْعِينَ نَبِيًّا سَلَّمَ عَلَى صِرَاطِ سِتْقَمٍ كَثِيرًا مِمَّنْ سَبَّحُوا بِحَمْدِ اللَّهِ فِي
سَيِّدَاتِي مُحَمَّدٍ وَحَسَنِ وَحُسَيْنٍ وَآلِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ سَلَّمَ مِنْ رَأْسِ رَأْسٍ لِمَنْ بَرَى وَرَأَى
أَزْهَقًا قَدْ كُنْتُ خَشِيٌّ كَيْفَ يَجْزِيهِمْ مَنْ رَأَى حَقِيقَتَهُ وَخَلُوتِي مَا كَخِ بَحْتِ كَسْرٍ
أَزِينَ سِرًّا آكَاهُ نَدَّ كَرْدَهُ أَنْدَرُ كَرْدِ شَاهِ اسْتِ أَزِينَ رَهْزَا كَاهِ اسْتِ وَبِجَزْ
عَاشِقَانِ الْهِي كَمْ مَرْدَانِ خُدَا سَهْتَنْدُ كَسْ شَاهِ نَيْتِ وَ مَرْدَانِ خَلَا زَنْدَهْ أَزْ
رَيْگِ بِيَابَانِ وَقَطْرَهْ أَزْ قَلَمِ بِيَهْ بِيَابَانِ بَرَاهِلِ رَأَى أَشْكَارِ فَرَمُودَهْ أَنْدِ
وَأَزْ مَهِنْ بِيَكِ قَطْرَهْ اَهْلِ سَكْرَتُونْدِ أَنْبِيَا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ كَمَا لَلِ الْإِنْسَانِ سَهْتَنْدِ
وَدَلِ حَسَنِ نَعِيمِ أَزْ مَهْمَةِ الْإِنْسَانِ اَعْلَى وَ اَشْرَفِ اَنْدِ نَيْتَنْدِ دَرْ بِنَجْمِ اِتْبَلَا كَرْفَارِ
نَشْرَانِ وَ بِيَهْ رِيحِ وَ نَحْتِ كَشِيدَهْ اَمْرِ اَزْ جَبَابِ اَبُو الْبَشَرِ وَ رَا تَبَلَا اَتَا رَشْدِ

و پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم بتکلیف سید آدم را صفوت و نوح را نجات و دود را اذیت
و ابراهیم را خلعت و موسی را مکالمت و عیسی را روحانیت و پیغمبر ما را صلعم مشق و
سجده که راس الکلمات بشریت کرامت فرموده و آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم را
سید و سالار کل فرموده حضرت مولانا جلال الدین رومی قدس سره در مثنوی
خود نشان مشق پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم با این اشعار اظهار مسافر ما بد

باجمعه بود عشق پاک نصفت	بهر عشق او خدا لولا گفت
نتیج عشق او چون بود فرزند	بیس مراد از اینها خصیصه کرد
اگر شود به عشق پاک را	سکه وجودی و او بی افکار را

آنست و دیگر که کلمه استقامت بر بیات ابوالبشر ارشاد شد و جالبش بیست لغتند
بیس رب را که شان ربوبیت او بر همه صفات کمالی و مقدم است سزاوارتر
که هر چه خواهد بر ملکیت خود تصرف کند که مالک الملک است و عزیز
می شود که از هر موی بدن وجود خود را بر مولای قدر کند قل یا ق صلواتی و صیای
و صفاتی لله است یا الخ المبین لا شریک لله و یقیناً الشایسته و انا اول المسلمین
به سبب شریعت عبودیت و معبود است از این آیه شریفه آن سر تا میان عهد و معبود
مستتر اندک را بر می شود چه بجز ختمی برالت بصیغه امر ارشاد می شود که
ای رسول تو اول المسلمین هستی اکنون حقیقت اسلام خود بر کافران سراسر
ظاهر کن

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي سِرٌّ سَوَّلَ بَاكَ رَغَائِقِ هَلَاةِ أَرْكَانِ مَعْرِفَتِ أَكَاةِ شَدِيدِ هَرَجِ
 شَتَائِ اِهْيَ بُوَدِ مَعْلُومِ نَسُوْدِ اَنْ بَرِ مَعْلُومِ لَ اَكْرَهَانِ رَضَائِبِ اِهْيَ بُوَدِ اِيَّ اَوْدِ بَرِ
 مَعْلُومِ سَوَّلَ بَاكَ نَظَرِ كُنْ كَهْ كِهْ نَهْ خَدَمَتِ دِيْنِ مَتِيْنِ كَرْدِ وَجَانِ بَرِ زُورِ اَعْدَا مِ
 سَوَّلَ سَاخْتِ وَ دَرِ خَلُوْتِ وَ دَرِ اَنْجَمِ دَرِ كَوَهْ تَا وَ دَرِ صَحْرَا وَ دَرِ شَهْرَا وَ دَرِ سَوْفَهَا وَ دَرِ رُكُوْتِ
 تَبْلِيغِ رِيَاةِ نَسُوْدِ بَرِ سَبِيْعِ دِيْنِ خُدَا عَاقِبَتِ خُوْدِ رَا مَآرُ فَرُوْدِ وَ حَقِيْقَتِ اَبِيْ مَآرُ
 كَرْتِيَا لَوِ الْبَشَرِيَّةِ تَبْلِيغًا مَحْمُوْدًا اِنْ مَعْلُومِ اَنْ مَعْلُومِ اَعْمَالِ خُوْدِ هَرِ فَرُوْدِ زِيْرَا
 كِهْ اِنْسَانِ عَاقِبَتِ خُوْدِ اِنْ جَانِ هَمِ مَرِ زِيْرَا دَرِ سَوَّلَ بَاكَ اَبِيْتِ وَ سَمَالِ جَانِ بَرِ زِيْرَا
 خُوْدِ رَا وَ بَرِ عَاقِبَتِ خُوْدِ رَا كِهْ اِنْ جَانِ هَمِ مَرِ زِيْرَا دَرِ بِنَامِ مَحْمُوْدِ كَرْدِهْ سَاةِ تَبْلِيغِ الْبَشَرِيَّةِ
 فَرَا نِيَا فِتْ وَ بَرِ بِيْتَمَانِ جِيَا نِ اِحْسَانِ فَرُوْدِ كِهْ نَظَرِ شَرِيْحِ بِيْدَا شَدِ وَ بَرِ اِطْمَآنِ سَاكِيْنِ
 خُوْدِ خُوْرِ وَ مَسْكِيْنِ دَا بِنِ السَّبِيْلِ اِنْ مَعْلُومِ سَبِيْرِ فَرُوْدِ كِهْ سَبِيْرَتِ بَاكَ اِنْ مَعْلُومِ تَبْلِيغِ قَوْلِ
 مَنِ سَبِيْعِ جَوْنِ مَعَالِي صَلَاةِ مَعْلُومِ شَدِ اَنْ مَعْلُومِ مَعَالِي تَشْكِيْلِ شَدِ تَبْلِيغِ قِرَاةِ رَا كُوْرِيْدِ
 بَرِ سَخْلَاةِ دِيْنِ اَبِيْ شَرِيْفِيَّةِ صَلَاةِ كَلِمِ جَامِعِ اَسْتَنْسَكِ هَمِ جَامِعِ اَسْتَنْسَكِ زِيْرَا كَلَاةِ قِرَاةِ
 شَاةِ وَ اَبِيْ قُرْآنِ قِرَاةِ تَا وَ كَرِ سَبْتِ كِهْ مَرَا نِ خُدَا اَبِيْتِيَا مَعْلُومِ اَنْ قِرَاةِ نِيَا سِيْ كِهْ مَرَا نِ
 قِرَاةِ نَفْسِ قِرَاةِ عَاقِبَتِ قِرَاةِ اَوْلَادِ قِرَاةِ وَ جُوْدِ خُوْدِ كِهْ رَا هَرَا مَعْلُومِ وَ قَعْدِ كَرْدِ
 عَاشِقَانِ اِهْيَ اَبِيْ مَرِ قِرَاةِ سِيْ كِهْ جِيَا نِ كِهْ سَوَّلَ بَاكَ بِنِ هَمِ قِرَاةِ فَرُوْدِ وَ جَوْنِ كَلَامِ

و خصوصاً آن کرم بستیوار اجماعاً بر آن است که از شدت غلبه انبساط ملائک و بی شکایای و معانی فرمود
 و شتای از سطره و شتای از قرآنی موعود و شتای از کتب که فیضی بود مانند کتب کلام شریف بلکه کلام حضرت
 که بوی او و شتای از سطره و شتای از کتب که فیضی بود مانند کتب کلام شریف بلکه کلام حضرت
 به جز سطره اهل بی بی که در وقت از غلبه انبساط ملائک و بی شکایای و معانی فرمود
 هم طهارت و موقوت است او جانانه و ملائک خالق و قدیم است و بدالک امرت و من بر این کار
 ما مویتم که حقیقت دین خدا بگفته الناس ماکر و سبب بدین اسلام دعوت کنم و اما اولین
 و من اول المسلمین هم نبی اسلام بر خلق ما مقدم است حق جانانه و ملائک از سطره سلم اولین
 فرمود حقیقت اولین است او جانانه و ملائک خالق و قدیم است و بدالک امرت و من بر این کار
 روح پاک که سبب آمدن به گفت رسول پاک است که حضرت محمد رسول الله است و در این
 خدا بر او بر سر است حضرت صلی الله علیه و سلم اول المسلمین فرمود و خود خبر صادق فرمود که من اول المسلمین هستم
 چنانکه اول طهارت صلی الله علیه و سلم با استیاضی گویند که حضرت صلی الله علیه و سلم اول المسلمین و خاتم النبیین است
 و مطهر اول اول هو الا فراده و حقیقت دین میل سلامت چنانکه در قرآن کریم آیت الذین هم
 الاسلام است و من فی الاسلام الماعت و فرما نیز آیت اما بعد انزلت که فرما نیز آیت حق جانانه
 باشد که در نصب موعود از عهدیست چنانکه خودی خود را در سببی حق فرماید و کلمات ابرشیت و رو
 سبب با من و بگویم هیچ خواهد بود موعود حق در راه موعود است باشد که از خود هم چنانکه

بروایه مضمون محرم که از شدت جناب او
 چنان خورشید خورشید از کم کم من هم محرم

و حقیقت سوره فاتحه زین دانه را بنویسد و اعلم ان هذا انوار الکلیه مشتمله علی
 جميع الموجودات جبرتها و ملکوتها و ملکها و ما بينهما و ما يتعلق منها بالحق
 شیخ الجبروت و ما يتعلق بالعبد بقسمه یقین
 قسم شیخ بالملکوت و قسم شیخ بالملک
 فان للعبد رجحان
 ملکوت و حقیقه
 بالحق و العبد معایسه با حقیقه الکلیه الانسانیه و القسم
 الذی يتعلق بالعبد قسمه بقسمه یقین شیخ کل باسم کذا لک تخص
 قسمه منها باهل الشقاوة و الهدایة و هو من اهدنا الصراط المستقیم
 الی الصراط المستقیم و قسمه متعلق باهل الشقاوة و الضلال و هو من غلغلت
 الی الضالین ذلک ان عالم الجبروت جامع للجلال و الجمال و لابد ان
 یكون لهما مطهران لیطهر بهما احکامهما فاهل الشقاوة و الهدایة
 هم اصحاب المطهرین مطهر الجمال و اهل الشقاوة و الضلال هم اصحاب المطهر
 الجلال لابد ان یكون لهما مطهران لیطهر بهما احکامهما و انما لهما
 وهما الجنة و النار معجم ذلک مندرج فی القسم الذی یعلق بالعبد
 و اما القسم المتعلق بالحق و العبد معان الذی شیخ بالحقیقه الکلیه الا
 نسائیة فهو مرتبه اهل الکمال و مقام المطلق و منزل الاعتراف علی

الاطراف و موقف الاعتراف و فیما بحال الجبروت کلا ینبغی انهما لا یختم
 حیضون علی کل و له الکمال المتعلق بالذات و الجلال و الجمال
 مندرجان تحت الکمال و ارباب هذا الموقف العارفون المردون
 بدو کون الی کون کمال شیخ مع جبروت ملکوت و ملک و جبروتان ابن علی بن ابراهیم
 از حق متعلق است آن را جبروت گویند و جبروت از عید متعلق است تقسیم می شود بر قسم کبیر
 ملکوت گویند و کبیر هم را ملک زبر کبرایه بنده روح جسم هر دو متعلق است پس روح جسم
 از ملکوت جسم بعد از ملک متعلق دارد و هر دو متعلق بحق و بعد هر دو است او را حقیقت کلیه
 انسانیه گویند و قسم که متعلق به جسم بر قسم بیان شد پس هر دو قسم به هم خود منسوب است و
 بدینسان خاص کرده شد و از ان یک قسم که مخصوص باهل سعادت و هدایت است آن از
 اهل الصراط المستقیم نامت علیهم است و آن هم که باهل سعادت و ضلال است آن هم از اهل
 الی الضالین است و این هم با هم که گفتند بنجان است که عالم جبروت جامع لجلال و
 جمال است پس لایزم مطهر لجلال و جمال هم شد و نسبت بجنت آمل از مطهران احکام صا و غوند
 پس اهل سعادت و هدایت را اصحابین گویند و آن مطهران هستند و اهل سعادت و ضلال را اصحاب
 فقال گویند آن مطهر لجلال هستند و این هم فرود است که آن مرد را مطهر شوند آن جنت
 و دوزخ است کجنت منسوب باهل سعادت و هدایت است و دوزخ منسوب باهل شقاوة
 و ضلال است اما آن قسم که متعلق بحق و عدل است آن را حقیقت کلیه انسانیه گویند و این مقام را بنام
 کمال شیری اعلی و از طرف از عید مقامات است و این مقام را منزل برنگ و اعرف گویند که

در اهل کمال شناخت ماکن اندو از حقائق اشیا با خبرند بسبب آنکه محیط اندر همه اشیاء و کمال
 شان مثل کمال ذات واجب الوجود است و جامع جلال و جمال هستند و آن را معرفت
 حق میگویند حاصل است و موحی کمال هستند که اسرار تو حیدران ظاهر شده اند و قرآن پاک
 به همین موحی و عاقلین اشاره است **وَمِنَ اللَّعَالِ فَزِيرًا نَّحْتُمُ كَلَّا**
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ این مقدمه از سوره فاتحه و اقوات شهادت حضرت
 سبطین رسول القطن القطن ظاهر می شود که آن را کتب است می آرم رسول الله
 تعالی و تو می چون سوره فاتحین بخواند و تعالی حقیقت کلیه اشیاء در باک بقدر و باک
 تسبیح ظاهر شود این مقام عاقلین و عاقلین موحی کمال هستند و اهل شناخت اند بر سر
 این بندگان خاص مومود فرموده است و در گروه یک از ان اهل سعادت
 و هدایت و یک از ان اهل شقاوت ضلال است پس در هر دو که بر ملا این همه
 مقام باید در بسبب مقام اعوان و انصار حضرت حسین رضی الله عنهم در سوره فاتحه از
 انرا الصراط استنباط طهر الدین نعمت علیهم است و آن اصحاب میباشند که در خوشی
 نوحی آن اهل سعادت آرزو راه حق نموده بر سعادت فرزند رسول افتد کرده جان خود را
 فدای سب نام حق کردند و از نعمت سبب حق کامیاب شدند و گروه دیگر میگویند که بر ملا بنبرد
 اعوان و انصارش اند که اهل شقاوت و ضلال هستند که بگویند اعمال و افعال آن
 گروه تفاوت بزرگ بود که بر ملا ظاهر شدند که از کافران هم آتشین افعال مطا بنشوند
 چون حضرت حسین رضی الله عنین که بر ملا رسید آن زمانه غایت گرم طبعی داشت
 مقام و مورد آن حضرت رضی الله عنده در گستان به برگ و گلبه بود که از ان نبود

به پس میدن آتش تا که از باد موم بسیار گرم شده بود خیمه آن حضرت رضی الله عنه آباده
 شدند بر طایر است که بسیار از آن بر ملا نشانی بگنجید حالت سینه بود و گروه تفاوت بزرگ
 نیز در شط فراط را از هر جانب محصور کرده بود که بخیر آن رسول آب نرسد زبات رسول
 که با خلق حسنه و صفات کماله شیری آراسته بود در نشانی دیگر سنگی صبر فرمودند
 و نوبه لایع رسالت و سر و سستان عین و لایب دام عالم کماله مولا هم شیشه
 نزل در ویشان و ساکن کرد از یک قطره آب هم آشناسانند فرزند ان خورد مال
 آن حضرت از نشانی به طاعت شدند مگر آن استقیاب آن نماند آن سناره های عرض
 نشسته در گستره شهادت نوشتند پس با برود که آن ناسان انسان بودند
 با برتر از بهما هم که با دلا رسول پاک بن عمها رود او استند و جوانان اعیان را و
 فرزندان خود را و ابا بنزلان جو در خفا آغشته بخون کردند و کمال عجزی عرض رسول
 پاک کردند و بعد شهادت حضرت حسین رضی الله عنه از خیمت نفس و تفاوت طایق
 باز نماند نفس با آن جگر گوشه رسول از اسبها پامال کرده و نفس از گلو بر سر
 بالاسه نبرد داشته بود چه تا در فرقه تا دیکوه و عماران نشسته کرده نبات می ناکه طبعی
 از کفر تا ناخوفه و از کوفه تا نشن بر شتر طایر به کجا ده سو کرده هر چه با مکان آن
 استقیاب بود فیض و جرمی آل رسول بیچ فرود گذارنت کرد پس بر نرسن خال و گراه
 ازین گروه که در عالم خواب بود و مقام سوم در سوره فاتحه که در وسط فاتحه است آن مقام

خیار ما حسین رضی الله عنه است و او ایام نعبه و ایام تسلی است و زمان عبودیت
 آنحضرت رضی الله عنه چنانکه در مکر که بر ملاطفت بود چه بیان کرده شود که آن
 در بیان آنچه آید و مقام ایام نعبه و ایام تسلیین مقام فتنای اتم است
 در ذات واجب الوجود که در آن بجز مشاهده جمال دوست درگشته را گذر نیست
 و جمال حقیقی از همه کس و شادان و آلام و مصائب گوناگون بیخبرند پس از آن
 که بر آنحضرت رضی الله عنه چند آنکه مصائب و آلام رود و در آن مصائب بود
 که زمین و آسمان هم با شس نه برداشته مگر آنحضرت رضی الله عنه را بر هر طرف
 نرسد و بر هر مصیبت نرسد حاصل بود در عوارض المعارف روایتی در مردم که
 روزی در صحبت را به بصری و شقیق بنی و مالک و نماز نشسته
 که ذکر صبر و صدق آمد در العبد بصری از حضرت من بصری پرسید که شما چنانکه
 متعلق بصر و صدق من بصری گفت ایسین بصیرتی فی دعوا که متن
 که بصری بن علی صوب مولا که آن کس بدعوا بے خویش صادق نیست
 که بصری مولا صبر کند حضرت را گفت که ازین کلمه یی خودی می آید پس از
 شقیق بنی پرسید حضرت شقیق بنی گفت ایس بصیرتی فی دعوا من لم یکن
 علی ضرب مولا آن کس بدعوا بے خویش صادق نیست که بصری مولا را که
 حضرت را بگفت خوب است باز از حضرت مالک و بنابر پرسید که تو هم چه
 بگو مالک بنی گفت ایس بصیرتی فی دعوا من لم یکن علی ضرب مولا آن

کس بدعوا بے خویش صادق نیست که بصری مولا لذت نه حال کند را بگفت
 همین باید پس بر حضرت از را به بصری گفتند که از ما سوال کردی خویش را که
 اکنون تو بگو که چه خیال داری پس حضرت را به بصری گفت ایس بصیرتی فی
 دعوا من لم یکن علی ضرب مولا فی مشاهده مولا آن کس بدعوا بے خویش
 صادق نیست که آن کس لم یکن مولا فراموش کند در مشاهده جمال حقیقی
 باز گفت که این قول مراد صلی است که چون زمان صبر بر نیاید محبت حضرت بویست
 علیه السلام گویند و در نیاید زمان صبر را یک یک ترک و کار داد و گفت که چون بنما اند
 کم ترخ از کار و قطع کند پس حضرت بوسف را طلب کرد چون حضرت بوسف
 ظاهر شد بنما اشاره کرد و آن زمان که ترخ برتر شد همه زمان بجای ترخ گشت
 تا می خود قطع کرد و ترش نشد پس حضرت را به بصری گفت که شش ترخ برتران است
 نمود که زمان مهر گشتنهای خود قطع کردند و خبری نشد و الحیران نه رسید پس
 هر که سخن مطلق بنیاد را از ضرب و الم که خبر شود حق است که عاشقان الهی را سخن
 مرتبه است پس حضرت حسین علیه السلام که بقیع الهی خانی فالشترند ضرب و الم و
 مشاهده و مصائب پیش مشاهده جمال با چه حقیقت داشته و نه قوت بنی
 متعلی ابن ابی اسود مگر آنحضرت رضی الله عنه بمقام تکلیف ایام نعبه و ایام تسلیین بود
 و چون واقعات که بلاز سوره فاتحه آغاز نمود و اصحاب عین و اصحاب شمال
 و حقیقه کلید است از همین سوره مبارکه بیان کردم اکنون در ثبوت این دو
 آیات قرآنی و احادیث نبوی چند که از این واقعات متعلق دارند به نگارم

فضائل مناقب حضرت حسنین علیهما السلام

انكون فضائل مناقب سبطین رسول النبیین که از آیات و احادیث ثابت اند و
 و فضائل و شقاوت و وعید بزرید و اعوان و الضارین که از قرآن و حدیث
 صاحبان علم استنباط فرموده اند هر یک را جدا جدا بیان میکنم آیه اول اهل بیت
 الله لیسوا حبیبا عنکم الذی اهل البیت و تطهروا تطهیرا صاحب مومنان
 مومنان بن الطاهر نفس بر کند نفس المفسین علیها انزلت فی علی و فاطمه
 و الحسن و الحسین لیسوا حبیبا عنکم اکثر نفس من می گویند که این نازل شد
 در شان علی و فاطمه و حسن و حسین رضی الله عنهم و برگفت ابن جریر در بیان تفسیر
 اخرج احمد عن ابی سعید خدری انهما نزلت فی خمسین
 النبیین صلی الله علیه و سلم و علی و فاطمة و الحسن و الحسین ابن جریر
 از احمد و از ابوسعید خدری روایت می کند که این آیه مبارکه نازل شد در شان
 پنج کسان آنحضرت صلی الله علیه و سلم و علی و فاطمه و حسن و حسین رضی الله عنهم و باقی
 و سمع الله صلی الله علیه و سلم جعل علی هولاة کساء و قال اللهم
 هولاة اهل بیتی و خاصتی اذهب عنهم الرجس و طهرهم
 تطهیرا فقالت امیر سلمة و انا معهم قال انک علی خیر

و فی روایتی قال بعد تطهیر انا حبیبا من حاربه هم و سلم و کون
 سماء لهم و عدل و یمن عدا لهم و فی آخری الف علیهم کساء و طهر
 یدک علیهما ثم قال اللهم ان هولاة آل محمد فجعل صلواتک و برکاتک
 علی آل محمد انک حمید مجید و فی سر و اودیه انه انزل علی هولاة بقیة
 نبیاته و اقارب و اقارب واجبه باز حافظ ابن جریر می گوید و در حدیثی
 رضی الله عنه من طریق بعضی استند محسن و ابان من اهل النبوت
 الذین اذهب الله عنهم الرجس و طهرهم تطهیرا و من غیر
 صحیح اندر صلی الله علیه و سلم قال انی تارک فیکم فان تمسکتم
 بجماعتکم تصلوا کتاب الله و عثمونی و الجوی فی الصافی
 قصة المباهلة فی آیه قل لعلو نذع ابناءنا و ابناکم الحبیب
 اول آیه قرآن کریم که بدین فضائل آل رسول پاک آوردم حافظ ابن جریر در حدیثی
 مرفوعه میگوید که از تفسیر بر آنند که آیه مکرمه در پنج کسان نازل شد بر سر صلعم
 و علی و فاطمه و حسن و حسین و از امام علی علیه السلام روایت می کند که این آیه مبارکه نازل شد
 بر سر کس که در آن روز در آن کوه بودند آن حضرت را اندرون کسای خود گرفته فرمود ای
 خدا را که این کسان اهل بیت من اند و خاص این بندگان بلید با و پاک کن
 آنرا از اجناسی پاک کردن است یعنی چنان آنرا از اهلکات کامله کرامت فرماید که
 مطهر شوند و دیگران را هم پاک کند پس چون حضرت ام سلمه رضی الله عنها این آیه را

گفت من هم محبت ایشان هستم رسول کریم فرمود تو هم کمترین بر من هستی و در این
 بعد طهر فرمود من جنگ کنم از آن که جنگ کند با منجا و صلح کنم با دشمنان که با من
 اهل بیت من صلح کند و عدو من آن است که با منجا عداوت کند و بروایت آخر
 بر اقلب بر آنجا کسار و دست پاک خود بر آن نهاد پس فرمود ای خدای من
 این مهمل محمد هستند پس نازل فرمایکات و صلوة بر آل محمد و جنگ تو جد و
 میبندی دور روایت آمده که این حضرت اضافه فرمود لقیه نبات و
 افارب و از داخ خود صلی الله علیه و سلم باز حافظ ابن حجر مکی روایت کرده که از حضرت
 حسن رضی الله عنه روایت است که از بعضی طرق سند او حسن است
 که ما از اهل بیت رسول آن هستیم که دور کرد خدا بے برگ از ما پس و
 با کینه فرمود ما از بهترین طهارت و این بصحت رسد که آن حضرت صلی الله علیه و سلم
 فرمود بر اسی است خود من بے گدازم بر اسی شما آن نعمتی که چون از آن
 منکشف امید که گمراه نخواهد شد آن کتاب خدا و عترت من است و ضم فرمود
 باین قصد مبارک که باین مبارک که مذکور است قل تعالوا اندام انما انتهمی که رسول
 پاک از اهل بختان که میبوی بودند بر اسی مبارک فرمود چون آن نصاری بے بر اسی
 مبارک را نمی شنند آن حضرت صلی الله علیه و سلم خبیثان از بیت الشرف بروان آمد
 که در انوش بنی سبط اصغر حضرت جمین رضی الله عنه و سبط اکبر حضرت حسن رضی الله عنه
 دست گرفته و پس رسول کریم حضرت سیده پاک نبی الله که جمیع پاک خود از او

ستور فرمود و پس آن بعد رسول پاک حضرت علی مرتضی رضی الله عنه بود و اسی که
 مقتدی بے نصیرانان بود چون باین شان من آن حضرت صلی الله علیه و سلم را بدید
 از قوم خود گفت که مبارک کنید من آن کسان را چه میبوم که اگر این حضرت آنجا با
 سلم کند که بر من با آنجا حکم آنجا او رو پس همه بسیاران بختان بشنیدن این
 الفاظ از سیم و ترس مبارک نه کردند سیرت کردین آبت شتر بقینما قبا و فضائل و
 علو مرتبت این حضرت سلام الله علیه و سلم جمین مکتون است آنت که حق سبحانه
 و تعالی از نبی خود ارشاد فرمود باین الفاظ ندع انسا و نبی کریم حسب منشی
 ای از انبای خود سبطین خود را رضی الله عنهم اعتبار فرمود و از نسا و نسا و نسا
 پاک خود را رضی الله عنهم اخذ فرمود و از انسا برادر خوش علی مرتضی رضی الله عنه
 را انتخاب فرمود چه اراد را بانی بیشتر از رسول که خواهد دانست پس سیم
 که اطلاق ابن بر سبط و اطلاق نسا بر دختر و اطلاق نفس بر برادر و خوشی
 از رویه نسبت صحیح است پس باین مناسبت این همه حضرت جوان
 الله علیه و سلم جمین اجزایه رسالت قرالنه یافتند و در شان بر طبق رضی الله
 عنها احادیث کثیر آمده که چندان از ان بیان میکند خبا که از عبد الله بن عباس
 رضی الله عنه منقول است قال رسول الله صلی الله علیه و سلم للمحسن الجبین

مِنْ أَحِبَّتِي فَقَدْ أَحَبَّنِي وَمَنْ الْبَغْضَاءَ فَقَدْ الْبَغَضَنِي از عبد الله
 ابن عباس نقل است فرمود رسول خدا صلی الله علیه و سلم هر که از حسین محبت
 کرد از من محبت کرد و هر که از حسین بغض داشت از من بغض داشت این
 هم ظاهر است که محبت حسین علیه السلام معین محبت رسول کرم صلی الله علیه و سلم است
 و عداوت حسین علیه السلام معین عداوت رسول کرم صلی الله علیه و سلم است و محبت رسول معین محبت
 خدا است و عداوت رسول معین عداوت خداست پس محبت حسین بمعنی محبت خدا
 میسر است و عداوت حسین به عداوت خدا میسر است و خود را بدین ذاکت فافهم
 و عن عبد الله ابن عباس قال قال رسول الله صلی الله علیه و سلم
 مَنْ أَحَبَّنِي وَأَحَبَّ هَؤُلَاءِ وَأَبَائَهُمْ وَأُمَّهَاتِهِمْ كَانَتْ مَعِي
 فِي يَوْمِ الْقِيَامَةِ و گفت ابن عباس فرمود رسول خدا صلوات
 بر که از من محبت کرد و از فرزندان من که حسین هستند و از پدر و مادرشان
 محبت کرد و بر روز قیامت همراه من خواهد شد آید مبارک که قل لا أسئلكم
 علیه اجراً الا المودة فی القربى نعم سجانه و عالی از رسول خود دارد
 سیغرماید که بواسطه رسول از امت خود که من از شما اجر رسالت نمی طلبم که اجر
 رسالت دادن در امکان شماست چون اداسه اجر رسالت از امت
 محال بود لهذا سخن سجانه و لغایب اول یعنی اجر رسالت فرمود و لا أسئلكم
 ارشاد فرمود و مراد از نفی اجر رسالت اینست که امت چون پیش از آن سالکون
 نتواند و بیخواست محض سید الفل هر چه بدید پیش کشد پیش بر او احسان

و محبت و کرم حضرت شفیع الامم و جصفت دارد پس اجر رسالت را نفی کرده
 ارشاد شد الا المودة فی القربى مگر آنکه من میخواهم که ضایع کنم برای شما
 از عطا بایه خود و آن محبت کامل داشتن از اقربای من که قریب ترین
 من اند و ظاهر است که قریب ترین رسول از روستی قریب فاطمه و حسن و حسین
 و علی رضی الله عنهم است و در دنیا اقرب الی الرسول غیر این دو مگر کسی است
 در فرمود من مات علی محبت آل محمد مات مغفوراً و من مات
 علی محبت آل محمد مات شهیداً من مات علی محبت آل محمد
 یدرف الی الجنة لما توفت العروس الی بیت نر و جده ابراهیم
 و نفی حضرت محی الدین ابن عربی که جانشین عیسی بن ابیان حضرت
 خواجده روز همان شبی الدعونه دیدم در اینجا کتابت آوردم ای فرمودند
 صلی الله علیه و سلم کسی که در محبت آل محمد بود و مغفور بود کسی که در محبت آل محمد بود
 او شهید بود کسی که در محبت آل محمد بود گرفته خواهد شد لغز و درین برین چنین
 احترام و اگر کم خجما که عروس نواز خانه خود بر خور اول نجانه نوم خود می رسد
 و همه کسان بصدا شتیاف بر سره دیدنادر منزل به استقبال می آیند و با کرا
 و اتمام عروس را اندرون خانه می برند و عروس خود شخص میخواهد که اول
 من جیره عروس بنیم بهین احترام محبت آل رسول محبت خواهد رسد
 و سر الا مودة فی القربى اینست که امتیان من از آل من محبت کامل کنند
 که فرود امراه آل پاک من بوم الشو خوشتر و شادتر به حال الدنیه به سعادت آل است

که بجز آل رسول پاک بر دیوان محمد محمود نوزدهمین پادشاه بنام محمد باقر خلیف است
 آخر جاز الطیبین انی یمن علی قال سمعت رسول الله صلی الله علیه
 وسلم یقول اول من یدر علی الخوض اهل بیتی ومن اجتمع
 من امتی وطرانی از علی مرتضی رضی الله عنه روایت کرد که فرمود علی مرتضی
 که من از رسول خدا شنیدم که بفرمایند اول آنکه وارد شود بر جوش و کز
 اهل بیت من اندواز امت من آن کس که مراد دست دارد و خارج
 اذنت سعد بن علی قال اجتمع فی رسول الله صلی الله علیه و سلم
 ان اول من یدخل الجنة انا و فاطمة و الحنف و الحسین قلت
 یا رسول الله فممنی قال من و من اولی الامر من اولی الامر
 روایت کرد که فرمود علی مرتضی که خبر داد مرا رسول خدا صلی الله علیه و سلم
 اول آن کسان که در جنت داخل خواهند شد من و فاطمه و حسن و حسین
 من عرض کردم پس جبران ما یا رسول الله فرمود جبران ما بعد ما ان اول
 خواهند شد آیه مبارک است ان الله و ملائکته لیسئلون علی البی
 یا ایها الذین آمنوا صلوا علیه و سلموا تسلیما بقیعتن خدا و
 فرستگان او صلوة می خوانند بر نبی ای نبی شایسته رسول ما درود سلام
 بر خوانند صحیح عن کعب بن عجره قال لما نزلت هذه الاية قلنا
 یا رسول الله قد علمنا کیف تسلم علیک و کیف نصلی
 علیک فقال قولوا اللهم صل علی محمد و علی آل محمد و اهل

روایت مصدق شده است از کعب بن عجره رضی الله عنه گفت هرگاه که از آل
 ابن آبه مبارک که ان الصد و ملائکته لیسئلون علیکم خواتم بر تو صلوة و سلام یا رسول الله
 پس فرمود رسول خدا صلی الله علیه و سلم بخوانند اللهم صل علی محمد و علی آل محمد و علی
 که آل محمد در ذات پاک محمد چنان منضم هستند چنانکه مثل در تخم مستقر است
 که تخم در نظر آید و مثل بسبب استتار در تخم نظر نمی آید سبحان الله چه نشان
 آل محمد است امام شافعی با شاعر خود چه درودانه صفت میکند

یا اهل بیت رسول الله حکمکم	و من من الله فی القرآن انزل
کما هم من عظیم القدر لکم	هن من لیسئل علیکم لاصلاح ال

امام شافعی علیه الرحمی گوید ای اهل بیت رسول الله محبت شما از خدا سبب برتر بر ما عرض
 کرده شد بر آملار چه سبب و مسلمت برگی شما من کافیت که مرگ بر شما درود خوانند
 نماز او خواهد شد و فرض الی یوم و کلن خواهد شد در مناسبات و فضائل مطهره اهل بیت
 رسالت اند که در احاطه خیر و تقرب آید پس باید دانست که چنانکه محبت آل رسول
 فرض است همچنان صلوة بر آل رسول واجب است زیرا که ما سواد امام شافعی در این
 جماعت کثیر از اصحاب رسول الله مثل ابن مسعود و ابن عمر و جابر و ابی مسعود و
 غیر هم در این معنی مانند شعی و باقر و ابن من راهب و احمد بن مالک و غیره صلوة
 خواندن بر آل محمد واجب گفته اند و علامه ابن حجر رضی الله عنه بر همین احوال بیان نشان
 بوجوب صلوة بر آل محمد قال است و من خصائص آل الله صلی الله علیه و سلم

د احمد و ترمذی از ابی سعید و طبری از عمر و علی و از جابر و از ابی هریر و از اسامین زید
 و از زرار و از ابن عدی و از ابن سعد و فرمود بی کریم صلوات الله علیه و سلم حسن و حسین سر از ابن
 جوانان اهل بیت هستند اکنون من چند آیات و احادیث انفاکم تراکمه آیات و احادیث
 کثیره و شریفه در شان ابن ندکان خاص موجود هستند سبب اول کلام اینجا انحصار
 آیات و احادیث که متعلق بود به بزرگواران و انصارش آمده آن که کتاب
 می آید که معتقد اصحاب ابن و اصحاب شمال از او ظاهر شود و ثابت شود که در سوره فاتحه
 و آنکه کلام ثابت است که فیه بیان کل شے شان قرآن مجید است پس اینهم باید است
 که افعال شنبه بزرگواران و انصارش بر بنی عالم آشکارا اندک آن که گفتم
 چگونه جوید و همان ستم کشیدن بر آل رسول پاک رو دادنت الحق که در ظلم و جانها
 و فاسق گمراه بالافاق مجرب و طاعت است البته در تکفیر و طاعت عمل کرده اند بنا را از انجا
 نسبت ما از افراط و تفریط پاک است اما با وصف این احویات بعضی علماء و محققین مانند
 سبط ابن جوزی و امام احمد فصلی و قاضی ابویعلی و غیره تمکینه بزرگواران اند و طاعت کرده
 بر غیر بزرگواران از قول سبط ابن جوزی استنباط کرده اند و چون
 حاجاه لاس الحنین رضی الله تعالی عندهم جمع اهل الشام و جعل
 نکتة راسه بالحنین و نکتة ابیات ابن زبیر
 لبیت اشباحی ببلد راشهد و الحوزة اذ قدها ببتین مستطین
 علی صریح الکفر و قال ابن جوزی فیها حکایة سبطه عنده

لبیت الحنین من قال ابن زبیر بالحنین و انما الحنن من خذلان یزید
 و صریحه بالقصبة شایا الحنین و حمله آل رسول الله صلی الله علیه و سلم
 سبب اعلی اقباب الحوال و ذکر کد اشباحی من قلیح ما استصاعته
 و در رده راسه الی المدینة و قد لغت بر حیم قال و ما کان
 مقصودہ الا القضاة و اطراف الدراس فیحوز ان یفعل هذا
 بالخوارج و البغاة لیکنون و یصل علیهم و ین فنون و لو کمن
 اکت فی قلبه احقار جاهلیة و اضعاف بدوینة لا احترام
 الدراس لما وصل الیه کفنه و دفنه و احسن الی رسول الله
 صلی الله علیه و سلم ان یخفی سرگاه که آمد حسین رضی الله عنه بر بار
 بزرگواران شد در اهل شام و بی ادبی کرد بر مبارک سر مقدس آن حضرت در خونریزی
 ابن زبیری است اشباحی بر رشهد و الی آخره ای کاش بزرگان من
 که در جنگ بدر هلاک شدند بودی و این مناظر از چشم خود نگاه کرده
 که من انتقام بزرگان خود از اهل بیت رسالت جهان گرفته پس میگویی
 سبط ابن جوزی که اضافه کرد بر بیت خود ابیات دیگر که شتمل اند بر صریح
 کفر و بی و گفت ابن جوزی که حکایت کرد سبط او و این عجب است که
 ابن زبیر از فرزندان رسول قتال کرد و لکن عجب است از خذلان بزرگواران
 که بر ندان مبارک آن نور دیده رسول و جگر گوشه بنویسند چو سبیه زد
 و شربت پاک رسول را بی برده بر شتران بیگانه سوار کرده از کوفه بفرستند

تشبیه کرد و ذکر کرد این جویری آن آیه انفعال که بحضرت پاک رسول بر سر او ادا
 در مقام حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و از مشق بعد نبی پاک که گفت
 شد بوی آن و گفت ازین انفعال قیام معصوم او بجز فحشیت چه بود و در بیان
 سر مقدس کرد خوار چو نم نهند زیرا که باقی طاعتی را کفن میدهند و
 بر او نماز گذارند و دفن کنند اگر در قلب او کینه و فساد جاهلیت
 نبود بی لایحه حرام آن سر مقدس کرد بی هر گاه که آن بر ملک
 پیش او آمده بود کفن داد بی و دفن کرد بی و احسان کرد بی
 بر آن رسول پاک تمام شد قول ابن جوزی و ازین گناه عظیم که
 قتل سبط رسول شد از حق سبحانه و تعالی انانرا قهر و غضب که باهل عالم
 ظاهر شدند معلوم شد که آن ذوالبطش الشدید قاملان حسین را
 و بر که درین واقعه عظیمه شمر کشته داشت آن همه امم و مشرکین
 و بعضی بنهای مطعمه گرفتار فرمود کیسه از فرط عطش جان داد
 که سواد الوجیه شد و بعضی را روی خنجر بر شد و بعضی را عذاب
 گرفتار شدند و در دنیا با هزاران عذاب و عقوبت گرفتار شده
 هلاک شدند که تفصیلش بیان خواهد شد چون حقیقت اصحاب
 بمن و اصحاب شمال ظاهر شد اکنون شرح واقعات شهادت برد
 خانه میکنم و از کلام الهی ابتدای کنیم و از کلام الهی سوره در انتخاب
 میکنم که بیشتر این سوره مبارکه از ابلت رسالت نطق دارد درین
 هفتاد

درین سوره مبارکه قصه مجید که بر علویست نسبت الیه رسالت دلالت
 میکند حق سبحانه و تعالی ارشاد فرمود که بر عالم شان و منزلت آل
 رسول ظاهر شود و بندگان من از حقیقت اسلام باخبر شوند پس ایشان را
 شد که علی بن ابی طالب را از میان جنین من الذکر المذکر یعنی نشاند که او
 بر انسان یک زمانه جنان نگذشته است که او شسته مذکور نبود یعنی وجود
 خارجی و ذمی هم نداشت پس ذکر او کجا و چون در علم حق سبحانه و تعالی عملشان از
 ازل بود و در چه علم حق سبحانه و تعالی کتاب نفسی ذات پاک او ست پس ایشان
 که شرف و اعظم همه مخلوقات است او محمد صلی الله علیه و آله و سلم بود چون
 انسان از روی خلق دو رخ داشته یکا حسن و دیگر اقیس لیل شاد فرمود
 لقد خلقنا الانسان فی احسن تقویم ثم ردناه اسفل سافلین
 انسان را جمیع خوبی و کمال تقویم عالم قرار داد و باز همین انسان را بحساب
 پست ترین و بدترین هم در فکند یعنی نیست که انسان اگر از صفات کمالیه
 آراسته است بهترین مخلوقات است و اگر از صفات انسانی که نرفته است
 بهمین سید آن بدترین مخلوقات است و از همین آیه مبارکه اصحاب بمن و اصحاب
 شمال ظاهر شوند یعنی آن اسم انسان که از صفات کمالیه است اندران هم
 و معذور و بره نواب نبی بر صراط مستقیم اندران قسم انسان که از صفات کمالیه
 انسانی بی بهره اند و از کمال هواد موسی صفات بهمین سید اندران معذور و معصوم
 و راه ضلالت اختیار کرده اند و این هر دو قسم انسان را موافق اعمال

هر یک احکام اند پس ارشاد فرماید که هنوز انسان در وجود نمانده بود محض
 در علم حق بود پس انسان را خلعت و خود بشدم پس فرمود انا خلقنا الانسان
 من نطفة امشاج فبتکلینا فجعلنا من کلهم جناتاً صیرافاً
 آفریدم انسان را از نطفه که بهم آمیخته شده بود از نطفه مادر و پدر که از جنات
 همین صورت مراد است که آفرینش میجویم انسان را پس کردم او را نشود او دنیا
 و سماعت انسان را بر بصارت مقدم فرمود که این بلاغت کلام حق است
 که اگر سماعت نبویست تنها از بصارت بر حقائق و معانی الهی فیضیاب نشود
 پس فرمود انا هکذا بیننا و البیت الی ما شاکلوا و اما لکفر من از هر دو راه
 یعنی راه شکر که راه سلوک کاران است و راه کفر که راه بدکاران است انسان را
 جزو کردم اگر خواهد راه شکر اختیار کند اگر خواهد راه کفر برگزیند انسان را در حق
 هر دو راه اختیار کردن و ادم و چون از صفات که از حق مصف عدل و سعادت
 و قناعت است بند انسان را جوهر عقل داد که انسان از دانش خود امتیاز جزو نکند
 و در بیکی که در او فلاح و نبری انسان است آن راه اختیار کند و از راه دیگر بگذرد
 که انسان عمل اتمان است و مقصد حیات انسانی همین است که در این دار فنا
 که در العمل است از اعمال مسامحه فرجو فراموش نماید از مطابق فرجو اعمال خود
 جزو نماید که دنیا را در العمل و آخرت را در الجواز قرار داده ام پس هر یک را در مواضع
 اعمال او در آخرت جزا و سزا خواهم داد پس ارشاد فرمود انا اعتدنا للکفرین
 سلالاً و اغلالاً و لتسعیتم و اطما کرده ام برای کافران کدازنی

بسی باطل فتنه نذر جزا طوفان گران و آتش جهنم که سر سبز است اعمال فحش آن همین است
 و این ذکر حساب اعمال است که ضلالت و گمراه اندک اندر آتش تو کون من
 کاسین کاتب فیما اجهما کافراً عیننا تشرب بها عباده اللہ
 یفحشوا ذمها الفحشوا خواهند نوشیدند گمان نیکو کاران من از شرک آن
 آتش که آفرینش او از کافور نشئت است و حکمت از کافور نشئت است که در حق
 محشر از شدت کلبش آفتاب حرارت چنین حال خواهد رسید که گمان بوق خود فرقی خواهند
 پس حق سجاته و تعالی بندگان نیکو کاران را از آتش کافور نشینی سبب خواهد فرمود
 که آن بندگان خاص از عطش که از حرارت قرب آفتاب بیدار خواهند شد فرمود امانند
 خاصته نشکخان کرطاد ان روز بر جوی جویس کوفرتا لیس و متدرف خواهند شد
 یوفون بالقدح فیحاقون یوما کان شعورهم مستطیراً و لیسوا
 و لیطعمون الطعام علی حیث هم من کلنا و لیقما و اسیروا و ما یسکندر
 نر خود را در خوف و ارعزاز آن روز که بر می آید آشکارا شد نیست طعام بخوارند بخت
 خدا مسکین و بیم و اسیر این قصه یکمال علوی نشان ایهیت رسالت دلالت کند
 مید مفسرین در تفسیر این آیه مبارک میگویند که سبطین رسول التقلین حضرت
 حسین رضی الله عنهما میباشند زینب شد بر کرد فرزند رسول پاک بر سر میاوست
 فرزندان خویشین مجربه پاک حضرت سیده زینب آفرود و از حضرت علی رضی
 رضی الله عنهما ارشاد فرمود که نذر کنید بر سر خدا بر سر و بزرگ که او شافی
 الامراض این فرزندان مرا شفاس عاجل عطا فرماید پس حضرت علی رضی

و سید پاک و حضرت فضیله رضی الله عنهما فرمودند که در ای شای الاارض بن فرزندان
 شقای کامل عطا فرمایند سه روزه یکم شقای مطلق حسین رضی الله عنهما اشفاق
 بنشیند پس این حضرت با یوفایه نر خود مستعد شدند و روزه داشتند با هر روز
 حضرت علی رضی الله عنهما چندین جوفرض گرفته بسیده پاک داد که آرد عطر کرده آن
 پیروز آن مخدومه عالم جو را در آسیه سیده چند نان طهار کرده یک نان و
 یک کبک کوزه آب پیش خود نموده استغفار افطار سوم کرد که بر بیت الشرف
 حضرت خاتون جنت سلیله بانگ زد السلام علیکم یا احسن البیت النبوة و بعد
 الرسالت من سکنین هستم و گرسنه ام برین نزل فرماد آن همه خاصان حق
 هر چه از افطار سوم پیش خود نموده بودند فرود آورد آن نان سکنین را و او را
 و از آب روزه افطار کردند بر روز دیگر هم روزه داشتند و مثل روز اول
 بهین نظم جو گرفته نان طهار کرده شد وقت افطار سالی آمد و گفت من هستم
 هستم و گرسنه ام مرا شکم سیر کند پس مانند روز اول آن همه حضرتان ما حضرت
 خود را به تیمم دادند و از آب روزه افطار کردند روز سوم بهین طهارت افطار
 افطار سوم فرمودند ناگاه بوقت افطار سبب آمده سوال کرد پس آن همه
 حضرتان بر روز سوم هم بهین نظم ما حضرت سبب شد و صوم از آب افطار
 کردند پس بر رسول کریم این آیات بنیاد که مشتمل بر فضائل و مناقب حضرتان
 این بیت رسالت هستند نازل شد و سر تا که درین آیه مبارکه اند بسیار اند که از

عارفان الهی و عاشقان خدا سیدند لکن قطره از این قلمرم معانی بیان میکنم
 سالی که سر روز منواتر بصورت سلین و سیم و اسیر بر در پاک سیده آمد
 آن فرشته بود که جن سبحانه و قاعله بر سیه انجان محبوبان خاص خود
 فرستاده بود تا حقیقت عشق و محبت بر فرشتگان که بر خلق آدم با حضرت
 جن سبحانه و قاعله آنجمل فهدا من افضد فیها و فیها کت الذمات و نحن
 نسبح بحمدک و لقد من لک کسیر با خلاف شان بندگی بود گفته بودند
 دین از سر ای اعلم ما لا تعلمون طهارت که اسرار و رازهای حضرت
 احد است که در خلق آدم پوشیده بودند بنماید سبحانه و قاعله و هر که دانایان
 عطا فرمود و سبب که در اندک که هم ندانند همین مناسب ارشاد فرمود
 وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ
 هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ قَالُوا لَا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا
 عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُم بِأَسْمَائِهِمْ
 فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَنَا اللَّهُ غِيبُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ إِنَّ رَبَّكَ
 عَلِيمٌ أَدِيمٌ اللَّهُمَّ ارشاد فرمود و اسماء بطون تعلق دارد و چنانکه حضرت سیدالشهدا
 لقب میراة العارفين فی خمس زین العابدین ارشاد فرماید - وَلِطَعْدِ الْمُجْرِمِ
 الْوَاحِدِ طَعْدُكُمْ وَهُوَ الْعَالَمُ وَالْبَطُونُ وَهُوَ الْأَسْمَاءُ ذَاتِ الْبُرُوجِ
 ظاهر است از عالم و باطن است از اسماء یعنی این عالم که محسوس نظر است

خانی کائنات را ظاهر کند که خالق این همه کائنات است که آن خالق همه
 شئی را آفرید و هر شئی از خود ظهور نماید پس ظهور حق از عالم جود باشد
 و بطون او اسما هستند که در سنگان و کروی بیان هم از اسما خیزد از بند
 این نام عالم تمام فرمود **قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ هُوَ اللَّهُ صَمَدٌ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ هُوَ اللَّهُ ذُو الْعَرْشِ الْعَظِيمُ**
وَهُوَ الْأَسْمَاءُ وَبَيْنَهُمَا بَدْرٌ خَافِعٌ وَهُوَ الْإِنْسَانُ كَامِلٌ وَدَرَبَانُ
 ظهور و بطون برزخ جامع است و آن انسان کامل است باز از خدا ظاهر
فَطُورٌ مَرْمَرٌ أَلْبَطُونُ وَالْبَطُونُ مَرْمَرٌ أَلْبَطُونُ وَالْبَطُونُ مَرْمَرٌ
بَيْنَهُمَا فَرْقٌ مَرْمَرٌ أَلْبَطُونُ وَتَفْصِيلٌ مَرْمَرٌ بَيْنَهُمَا فَرْقٌ مَرْمَرٌ
 و بطون آینه ظهور است و هر چه میان ظهور و بطون است او آینه جامع
 و تفصیل ذات واجب الوجود است و آن آینه تفصیلی ذات واجب الوجود
 انسان کامل است که از صفات کماله انسانی آراسته شده از همه کائنات
 و علی و اشرف شد و تفصیل برزخ جامع در سوره فاتحه در ایاک نعبد و ایاک
 نستعین ظاهر شده است همین راز است در ابتلا به انسان را انسان
 تکمیل افغان کرده بر ملائکه مغربین خلعت شرف و افتخار گردید که بکثرت آیات
 ابتلا در قرآن پاک موجود است و درین سوره مبارکه هم به تخیل انسان متناهی
 بتسلیم ایشان شده است این افغان که به بیت اشرف سوره پاک
 فرشته بصورت مسکین بنیم و اسیر آدم ازین قبایل است که آن حرفان

بخشش الهی اکمل بود بدین مابین موسی که در قرآن کریم حق سبحانه و تعالی از
 اخلاص و محبت این بندگان خاص ارشاد فرمود **وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّاسِ عَهْدَ أَنْ يَكْفُرُوا**
وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّاسِ عَهْدَ أَنْ يَكْفُرُوا
 از عمل خود طالبان حق را و رس دادند که هر عمل را نشاید که او خالص
 لوجه الله باشد چنانکه او سبحانه و تعالی ارشاد فرمود **وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّاسِ عَهْدَ أَنْ يَكْفُرُوا**
وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّاسِ عَهْدَ أَنْ يَكْفُرُوا
 که ما مسکین و یتیم را بر چه از طعام خوریم این خالصا لوجه است بخوانیم
 که آن سکنان و یتیمان مشکور باشند و هیچ خرابی آنها را نرسد که
 این همه بنده و اینها بر رفاقت حق است که **يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا زِينَتَكُمْ**
إِذَا مَخِرْتُمْ إِلَى الْمَسَاجِدِ أَوْ إِلَى الْمَوَاطِنِ الَّتِي يُرْتَدَى عَلَيْهَا وَقَدْ خَلَعْتُمْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ
وَلْيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِمْ وَمَا عَمِلُوا عَلَيْهِمْ لَئِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُوا أَمْرَهُ
وَتَحْتَسِبُوا يَوْمَ تَأْتِي سَافِرَاتُ الْغَنَمِ وَغَنَمٌ مِثْلُ بِطْنِ الْغَنَمِ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِذْ
قِيلَ لَهُمْ خُذُوا زِينَتَكُمْ لِيُذَكَّرَ بِهِ الَّذِينَ تُكَفِّرُونَ
 حق مستم و بر ابتلا به او چه کنیم که همین مقام و موقف الهیت است
 است و همین نازل اشرف و موقف الاعراف است که اشاره فرمود
 حق سبحانه و تعالی **وَمِنَ الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كَلِمَاتٍ**
لَيْسَ بِهَا هِجْرٌ وَابْنِ دَوْلَتِ سَمَدِي حَقِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى بَالِ بَيْتِ رِشَاتِ
 کرامت فرمود و ما قاسمان این دولت بنیم هر که از مایان محبت دارد
 او را بنیم و سر قل لا اسئلکم علی جبر الا الموده فی القربی همین است
 و اینهم باید دانست که اصل مخاطب علیه این سوره مبارکه اهل بیت رسالت
 و در تحت او بنیم سید را و کل القبا و اصغیا که ابتداء کمال آنحضرت بود
 داخل اند و حقیقت این سوره مبارکه همین است که در مناقب آل محمد صلوات

اگر بر بیت پاک حضرت اهل بیت رسالت و نوب با بعد از تصیف ابن موسی بارگاه
 آگاه شود که آن جناب گویگان آنحضرت صلی الله علیه و سلم هر چه درین درین
 عمل فرمودند در رضایه حق خود را وقف فرمودند تا بلی ندراد و بحال
 از امیرالمؤمنین حضرت علی مرتضی رضی الله عنه حکایتی مروی است که فرمود
 آنحضرت سید پاک بکار و بارخانه داری چندان آسیا سائید که در
 دست مبارک آن بقیه رسول پاک سبایه آسیا رود و جهان
 شکنجه برودش پاک خود نهادنشان شکنجه برودش پاک او فماد
 روزی که کنیزان چند در مال غنیمت از زمین بمدرینه طیبه بخدمت رسول کریم
 آمدند جناب علی مرتضی رضی الله عنه از جناب سیده پاک گفت که کنیزان در
 مال غنیمت بخدمت پدر گرامی تو از زمین بمدرینه آمده اند بخدمت آنحضرت
 صلی الله علیه و سلم برود و از آنحضرت کنیزه طلب فرما که از خدمت کا پای
 خانه سکونتی با بی بس سیده پاک بارگاه رسالت دریافت فرمود
 که من بخدمت رسول پاک حاضر شوم معلوم شد که درین وقت بحضور
 سید البشر جمیع کنیزانست پس سیده پاک بسبب جمیع کنیز بخدمت آنحضرت
 حاضر شد چون در بار رسالت بزخاست شد رسول خدا صلی الله علیه و سلم
 به بیت الشرف سیده پاک شریف آورد و از سیده پاک پرسید
 که چه کار داری که قصد حضور می ماکردی آن بقیه رسول پاک
 هیچ جواب نداد و سر پاک خود را از کمال شرم و جفا و فکندگی علی مرتضی

رضی الله عنه از رسول پاک گفت با رسول الله سیده پاک از حضور بیخ عرض نمود
 دست پاک و شانه دخت خود ملاحظه فرما که از نرسد کار خیر خات سید
 من این را مشوره دادم که بخدمت رسول حاضر شو و کنیزان کن مال غنیمت
 از زمین بخدمت حضور آمده اند یک کنیز از رسول کریم بگفت که از خدمت کا پای
 سکونتی با بی کنیزان مباره و راضیه بسبب شرم و جفا از آنحضرت سخن گوید
 و حقیقت حال اینست چون آنحضرت صلی الله علیه و سلم از حضرت علی مرتضی
 رضی الله عنه این کلام شنید سیده پاک را نزد خود طلبید و کمال شفقت
 و محبت این کلمات از زبان مبارک خود ادا فرمود **القی الله باقنا
 و اذنی فمرا لینه تراب و اعلمی عمل اهل و اذی اذنی
 مضجعاتی فستی ثلاثا ثلاثا و اذنی ثلاثا ثلاثا**
 و کتبی امر لجه و ثلاثین فدا لک مائة هو خیر لک من خلک
 اضافه کن بر تقوی و طهارت خود اسب فاطمه ادا کن و بقیه برود و کا خود
 و عمل من موافق اعمل خانه ان نبوت خود و چون بر ایستاد تقش بر سر خود
 روی پس بخوان سی و سه بار سبحان الله و باز بخوان صد و سی بار الحمد لله
 و باز بخوان سی و چهار بار الله اکبر من همه بکصد شد این تسبیح بزرگ بهتر
 است بربوبی تو از خادمه چون رسول خدا دخت پاک خود را این تسبیح
 فرمود آن بقیه رسول پاک گفت مرا ضمیمت یا رسول الله را نمی بستم
 با این تسبیح بزرگ با رسول الله کنیزه نشاند آن بقیه که مرا گرامت خود کا

نیکیترین است ما سزاواران کثیر را پس تامل باید و دیگر این ابی بیت رسالت فرمود
 ای دین در فاجعه گون بس فرمودند و اما فرمودی حق را مقدم داشتند
 پس حقیقت اسلام است انا نخاف من الله و ما عبوسا قطیرا
 فواقهم الله شتر ذلک الیوم و لقاهم نصره لا و ستر و سزا
 و ما ستریم از پروردگار خود بان روز بر پول که در حجاز و خالی با نشان جلال
 بر سر عدل خواهد آمد و کسی را مجال دم زدن نخواهد بود و بیت و جلالش
 بر انبیا و صدیقین متولی خواهد بود پس از غایت انقاسی من زندگان من
 ارشاد شد فواقهم الله شتر ذلک الیوم و لقاهم نصره لا و ستر و سزا
 پس محفوظ داشتند خدا به بزرگتر آن زندگان خاص را که محبوب
 و مقبول حق هستند از بدی مایه بوم قیامت و خشنودان مقبلان را
 نازگی و حرور که بر روی مایه ایشان بروز قیامت ظاهر خواهند شد
 و از دیدار جمال حق محوشده همه هول قیامت را فراموش خواهند کرد
 و این مرتبه عاشقان الهی است که اعظم و اکبر در جبابه انسانی است
 زیرا که منزل عاشقان از عهد منزل خدا بر سنی بالاتر است و صوبه تنای
 این منزل فر عاشقان کسی را با نیست که برداشت کند و کس با نیست
 و خراجه عاصم و اجتهاد و حریز امتکینین فیها علی الارباب
 لا یذون فیها شمس و لا نر و همیرین او بر ابی آن زندگان
 که صبر کردند بر انبلیاب من فرودس برین است و لباس حرور و خنیا که

از فرودش به بهما آراسته خواهند شد تا گاه مقبلان من خواهند شد
 نه آنجا حرارت آفتاب است نه سردی بجز بلا اعتدال حقیقی است که
 نوبسکون و راحت جز به خلاف طبع انسانی نیست و در انبیه علیهم
 طلبها و ذللت قلوبها تذللها و مایه بر وی مانند ابر
 نزدیک خواهد شد و میوه مایه بهشت هم نزدیک او خواهند شد که بخمال
 ظاهر فی الفور نزدیک خواهند رسید و لطافت علیهم بانیه من
 فضیله و الواب کانت قوا اربا قوا اربا من فضیله و قدرها
 تقدیرا و میگردد اندر بر وی به بالائی نفوذ و انوره مایه انبیه که از ضیاء
 او مکان منور خواهد شد که اندازه آن آنجوره با بقرة اعلی کرده می شود
 و یسقون فیها کما شاکان من اجماع خبتنا عیننا فیها لشمس
 تسلسلنا و یطوف علیهم ولدان مخلصون و ان اربابهم
 کسبتهم لو اؤمنوا و اذا سرائت شمس رایت لعیام و
 ملک الکبیر و خواهد شد سبب از ان بیانه تا که در شرب او امیرش
 زنجیل خواهد شد که زنجیل بهشتی است به لطافت و بوی خوش بهترین
 نعمت است و چشمه لب و بهشت که نام او سبیل است و گرد او و خواجه
 شد که در کان جیل که در انما سکنان ان چشمه اند و فیکر خواهد بود و از سر معلوم
 خواهد شد که گهر نایه الی بر گرفته شده اند و چون خواهد دیدن حایه را خواهد دید
 و بادشای من که ملک علیهم است علیهم شایب است از حضرت و استعراقا

وَحَلَّ الْأَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَاكَمْ مِنْ شَرَابٍ طَيِّبٍ إِنَّ
 هَذَا كَانَ لَكُمْ خَيْرًا أَمْ كَانَتْ سَعَاءَ تَسْغِيكُم مَثَلًا
 آن پوشش جبر سبز و ناخته خواهد شد در ساعد آن حلقه از فضا خواهد بود
 و خواهد نوشاند برود و کار آن با شربت طیب و طاهر که طینت برگرفته شد
 نشسته خواهد بود این هَذَا كَانَتْ لَكُمْ خَيْرًا أَمْ كَانَتْ سَعَاءَ تَسْغِيكُم
 بلا تنگ بین تم البذل بندگی و طاعت شماست و قدر کرده شده است نمند
 و سعی شمارا نافعند نَزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا قَصِيرًا
 لِكَلِمَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ تَهْتَكُونَ أَمْ كَانَتْ لَكُمْ
 بر تو قرآن آهسته آهسته بر عمل و ناسبت است بر رسول پس هر کس
 بر اسب حکم برود و کار خود و اطاعت کنن آن ناسان گننا و کار
 برار با فضل و کمال پوشیده نماند از همین یک آیت مخفی کرد آن
 الایات و احوات شهادت بر طین پاک رضی الله عنهما است استنباط
 میکنیم و هر چه سرورین آیه مبارک است در بیان آرم که حاصل شهادت
 در همین آیه مبارک است سخن بجانم و ناله درین آیه مبارک را مالمون
 و نبی من لشکر کفایت نزول قرآن پاک همین در و نبی است از رسول خود
 از او میفرماید فیصبر حکم ربک این امر است که ای رسول تبلیغ امر را
 هر چیز از مصائب و بلاها رو نما بند بر آن مصائب و بلا صبر کن که صبر

راس الطامات است و اطاعت کن گناه کاران و کافران که از راه حق
 برگشته اند این نبی من لشکر است پس بر سببت پاک غیر با صلی الله علیه
 و سلم نظر باید کرد که چون رسول پاک در کلمه شریف دعوت الهی آمد فرمود پس
 قریش آمد بر دعوت حق از رسول پاک شنیدند و جان جهان آنحضرت صلی الله
 علیه و سلم را از دست دادند و وجه ظلمها بود که بر رسول پاک بود حق که جان
 پاکش هم در معرض خطر شد و در شب بخت حق بجانم تعالی رسول خود را از
 شر دشمنان دین محفوظ داشت و جان جهان کفار قریش رسول پاک
 به نجای فانی دنیا ای دون ترغیب و تخریب دانند گران سید و سالار
 دین چگونه نعمای کفار قریش را از نیاز زده حکم خانی ارض و سما وجود
 پاک خود را فدا کرد و کار رسالت را بجا کمال رسانید و صانع دین
 ذلیل و خوار فرمود آخر بمصداق جاء الحق فزهر حق الباطل ان الله طاهر
 کان شامه قاطع را فرغ و باطل را نه عیب شد کنون بر حال خیر آن
 نیز نظر باید کرد که آن دنیا برست بعد خود چه کار کرد و بنیاد اسلام را
 چگونه در تنزل آورد و حق است که اگر ذات پاک همین رضی الله عنه
 نبود بے اسلام کجا ماند بے پس حضرت همین رضی الله عنه بول احمد خود
 قائم مقام جد پاک خود بود پس از اطاعت نزدیکان فرمود که اطاعت برود
 خلاف نفس قرآنی بود و این هم ظاهر است که عامل بالقرآن از حضرت همین

رضی الله عنهما بعد پاکش بهترین که بود نیز بد که احوال و اطوار و سب از حق و حقیر
 و خلاف قرآن و سنت رسول بعلوم معروف و مشهور از جبهه این قابل بود که
 فرزند رسول پاک بدست آن ناباک است باک خود ادب که صریح خلا
 حکم خدا و رسول بود از ابتدا به حال نیز بنظر ما بگرد که این زیاد را بگویند که
 فرستاد جبهه از تفاوت قلبی و سفاکی و میر جمعی و خدا ناسری این زیاد
 نیز در واقف بود بلکه مقصد نیز برین بود که این زیاد که در علم و تفاوت
 مثال خود ندارد در کوفه رفته بعد خوردن و با نهار آن در دو عالم حضرت
 مسلم بنی العقیله و الشریف را قتل کند پس این زیاد همین کرد که خواهش نیز
 بود که آن شیخی از بی نجابت سفاکی مسلم در بیان مسلم را رضی الله عنه قتل کرد و
 سر مبارک حضرت مسلم رضی الله عنه ببرد از عمارت کوفه با و نجات و حضرت
 آل رسول ببرد تا سب و خون فراموش کرد و لبط فزات جمیع از لشکریان
 معز کرد که بندهای رسول آید نزد و سبط رسول و احوال و انصار و فرزند
 آن حضرت رضی الله عنهم را که نهالان باغ نبوت بودند نشاند و گرسنه نمیداد
 ریشته رفت ساقی کوثر ازین جهان
 ای آب خالص که ترا آبر و نماند
 و جسد پاکش رضی الله عنه که لوسه گاه حضرت رسالت بود سپهر او ماند
 که زیاده ازین محرمی آل رسول چه خواهد بود سر مقدس حضرت حسین

از جسد پاکش بر بزرگواران نهاد که بوجه های کوفه بگردانید و حضرت علیا
 آل محمد اصلی الله علیهم و سلم که بطهارت آن معطر قرآن پاک ناطق است از سینه
 بی پرده بر آفتاب شستن تشبیه کرد و از زمین ارقم مرویت کن در
 بالا خانه خود بجلاوت قرآن پاک شغول بودم و بزبان بن آیه شریفه افر
 کحیت ان اصحاب اللخف والذکر فیکر کالوا من الیتیم
 عجباً ناگاه دیدم که حسین پاک که بالاسینه بود نیز سب فرزند
 و بزبان فصیح گویاند اصحاب مینه حمله و قتل ای زمین ارقم
 حال من زرقصه اصحاب کهف عجیب تر است که در قفسه اصحاب کهف
 مین عجیب تر است اصحاب کهف زیاده از صد سال هفتاد و بعد از تقاضای این مدت دراز
 بیدار شدند و همه دانستند که شب خواب کرده بودم و بروز بیدار شدم و حال
 مین همین که مر آن کسان قتل کردند و باین حالت رسانیدند که کلید
 خدا و رسول اند و جبر افضل الانبیای گویند و نضع روز خیرای و انما
 و بر خدا و رسول و ملائکه و قرآن و بقیامت ایمان آورده اند و مرا
 و اقربای مرا و انصار مرا باین سیمین قتل کرده اند و مرا باین حالت
 رسانیدند پس این اجتماع ضدیدین است که بر خدا و رسول و بزرگان
 ایمان بهم دارند و آل رسول را باین حالت رسانند چه بین اسلام و

ایمان است پس قهر من عسالت یا قصه صی صی ایمن جزئی اهل حق بود
 وَ مَا قَتَلُوا الْعَبْرَاءَ إِلَّا بِسَبِيلِي يُزِيدُنِي شَرًّا لَوْ أَقُولُ مَرَجَلَةٌ
 فَجَعَلُوا بِشْرِي بُونَ بِاللَّسِ قَبِينَاهُمْ كَذَلِكَ إِذْ خَرَجْتَ عَلَيَّ
 مِنْ الْحَائِطِ يَدُ مَعَا قَلَمٌ حَيْدِي قَلْبِ سَطْرًا بَدِي
 الْأَخْوَاءَ أُمَّةً قَبَلْتُ حُسَيْنًا
 شَفَاعَةَ جَدِّي يَوْمَ الْحِسَابِ
 وَقَالَ إمام شاعر الخ في طبقات الكبرى - والتقد
 اختاره ترتيب المدة فونه نقنا طر الساع من مصر
 مع بسد بدقع الصوت ورا أصح خارج من الحنا
 ما ذ القولون إن قال النبي الله ما ذ أظلمت و أنتم أظلم
 بعصم في ويا هلى بعد مقتله مني أسارى منهم ضحى ابى
 ما كان هذا اجراى اذ تصويك ان مخلوق بسو في شجوى
 هرگاه که قتل شد فرزندان رسول فرستاده شد بر باک حسین رضی الله عنهما بسوی از بدی
 پس دعوت کرد و در شکر بیان بزم بمنزل اول که در آن دیر بود بر آب
 آب بر فاش شد بر آن فیل از آن که بدیواران دیر از خون آن بیت نوشت
 چه امیدوارند آن امتیان که حسین را قتل کردند که جد باک او بر فرستاد
 آن امتیان را شفاعت خواهد نمود و می آن امتیها از شفاعت رسول فرستاده شود

و امام شمرانی در طبقات الکبری میگوید که چون حضرت زینب رضی الله عنهما بمن و جفا
 را ما حسین رضی الله عنه که مدفن پاکش در مصر بقا طر الساع است از خمیر بیرون
 آورده با و از بلند آن چند بیت خواند که ترجمه آن اینست
 هرگاه که رسول پاک از شما خواهند برسد که ای است چه سلوک کردید بفرستادن
 پس رجوعش بین خواهد گفت که از دست ما بگرفت پاک تو بیج رسنگای بنی
 کس قتل شد که اسیر شد که آغشته بخون پس رسول پاک خواهند فرمود
 و ای گمراهی چه خبر است هلاکت و رنجانی ما بین بود و چون سرباک
 حسین رضی الله عنه بمصر آورده شد و دفن کرده مندرمان روضه که هنوز مشهور
 از شهر است اما مکرسان بر نه با همه آن سرباک آمدن و طهارت در طهارت
 و آخر آن نبوی بی حجه من خدایت نشأت انت البقی صلی الله
 علیه و آله قال استاذن ملک القطر سر به الله یذو سرائی فاد
 له و کان فی یوم امه سلمه فقال رسول الله صلی الله علیه و آله
 یا ام سلمه احفظی اعلینا الیاب لا یدخل فینا احد هی
 علی الباب اذ دخل الحین فاقتم فونب علی رسول الله صلی
 علیه و آله و سلم یقول رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم یلتمه و یقبله فقال
 له الملك الحینه قال نعم قال انت امك ستقبله وان شئت
 اسکب المکان الذی یقتل به فارا لا یجاء بسجله او تراب

اخيرا فاختار الله سلة فخلها في فوجها قال نابت لنا قول انما كلبلة
 وانجبه ايضا الوحاة في صحجة كصودي احمد نحوه وروى عبد بن
 حميد وابت احمد نحوه ايضا لكون ان الملاك جبرائيل نزل اذ انبأ
 ايضا انه صلى الله عليه وسلم شقها وقال بكم كلب وابل وقاتله
 فلما كانت ليلة قتل الحسين سمعت قائلا يقول
 انما القتلون جهلائنا الشبر والحداب والتذليل
 قد احبتم على السان داود وموسى وحاس الارجيل
 امام نبوي ارحم ذواتنا من رضى الله بهت كند كبر بغيرين فرمود رسول خدا
 صلى الله عليه وسلم كه اذن خواست از زب جبرائيل آن فرشته كه موكل آب
 است بر سر زيارت رسول خدا صلى الله عليه وسلم پس اذن داد حق سبحانه
 و تعالى آن فرشته را بمر زيارت رسول خود و آن روز رسول خدا صلعم
 بخانه حضرت ام سلمه شريف شريف داشت پس گفت رسول خدا صلى الله عليه وسلم
 از ام سلمه رضى الله بها كه حفاظت كن باب مكان را كه كسي بباب ابن مكان
 داخل نشود كه فرشته به زيارت من آمده است پس ام سلمه رضى الله بها بهر
 حفاظت باب مامور شدند تا كه حضرت حسين رضى الله عنه كه صغير السن بود
 بچشم خود بيايد كه خود بخانه حضرت ام سلمه مدو اندرون خانه داخل شد
 نه حضرت ام سلمه از كمال تعظيم و محبت بپس رسول را مانع نشد و آن بگردد

رسول درون خانه داخل شد و باغوش رسول جا گرفت پس بوسه از رسول خدا
 صلى الله عليه وسلم و دست شفقت بگيرد و بند بر سر پاك فرزند خود پس آن فرشته
 گفت كه محبوب دارى اين فرزند را رسول باك گفت بلى بسيار محبوب دارم
 فرشته گفت يا رسول الله تو چندان محبوب دارى اين فرزند را كه امرات تو بود
 تو اين فرزند را قتل خواهى كرد و اگر فرزند ما هم ترا آن مقام يا رسول الله كه در آن
 مقام فرزند ترا قتل خواهند كرد پس بنمود رسول خدا را آن مقام و گرفت
 از آن مقام خاك سرخ پس گرفت حضرت ام سلمه آن خاك و در باجه
 نماده محفوظ داشت گفت حضرت ام سلمه كه چون شب قتل حسين آمد از
 قابله شنيدم كه ميگويد اسيه خاتون حسين كه از كمال تفاوت حسين را
 قتل کرده در بشارت مبدع شما لعن ابها و ذلت و خواري و نکال
 آخرت را با يقين شما ملعون شدند بر زبان داود و موسى و سبي عليهم السلام
 كه بفرمان اولي القوم هستند و درين روايت ابو حاتم و احمد و عبيد بن عبد
 و ابن احمد اضافه کرده اند كه آن فرشته كه به زيارت رسول آمده بود
 جبرئيل عليه السلام بود بصورت آمدن فرشته بخانه حضرت ام سلمه بسمت
 رسیده است خواه موكل آب باشد يا جبرئيل و ديگر محوئين مثل ابو نعیم
 و عبد اللہ بن عباس و ام الفضل و غیر هم بمنی احادیث بیان کرده اند
 و قهرای و غضب او جبار كه از قتل حسين رضى الله عنه لعنهم اجمعين آن و بول

با اسل است که در سخن سجانه و قاعی اظهار خصمین با عالم فرمود و بعد از آن قتل شکر کن
 آن مفسد و منسوب شد و اخرج العلی بن ابی طالب مع ما من انهم مطهر
 و ما و سبی را بولعیم روایت کرده که بعد از قتل حسین رضی الله عنه اسام خون بارید
 که در نماز خون بر زمین و قال لما جی بر اس الحسین الی دار ابن زبایر
 سئالت خیطا زعمادها و برگاه که آورده شد سر برک حسین رضی الله عنه بر زمین
 جاری شد خون از دیوارها قال لعلی ان السماء نکلت و بکا و ما سحر بها
 و کف تبلی آسمان گریه کرد و بکایا او سرخی او بود قال ابن جوزی حاکمته
 ان غضبا لو فخره الوجه و الحق نکتا عن الجنبین فاطمه زهرا
 غضبه علی من قتل الحسین بمجرای الا فی اظهار العظم الجنایه
 و قال یابن عباس رضی الله عنه ببذری مع النبی صلی الله علیه
 و سلم النوه فلیف یابن الحسین و لما استلم و حشبی قال
 حشر لا رضی الله عنه قال له النبی صلی الله علیه و سلم تعیب
 و جهک عنی فایف لا احب ان امری من قتل الاحبه و قال
 هذا و الا سلامه ب ما قبله فلیف بقلبه صلی الله علیه و سلم
 ان یرى من ذبح الحسین و امر بقتله و حمل اهله علی
 اقباب الجبال ابن جوزی میگوید که حکمت این است که غضب مراد
 مرا سرخ میکند و سخن سجانه و قاعی از جیم پاک است پس ظاهر فرمود آنرا

بر قاتلان حسین بر سرخی آسمان بسبب ازین گناه عظیم که بسط رسول پاک
 و بر اولاد مجادین بجو که بر بلاد گذشت و می گوید که عباس رضی الله
 که عم رسول خدا بود و هنوز ایمان نآورده بود جنگ بدر را سپه سرانده آمد و
 بنی کریم صلی الله علیه و سلم را خواب ناکند تمامی شب بیدار ماند پس بگوشه
 قرار یافته بود آن بنی حجت که پس او که در کنار رسول پرورش یافت
 باین ظلم و جنازه دست امت جام شهادت نوشید پس بنی کریم صلعم را
 جسان ادیت رسانید و هم گاه که اسلام آورد و حشی قاتل حضرت حمزه رضی الله
 عنه بنی کریم صلی الله علیه و سلم از فرمود که روی خود را منقاد روی
 روی پاک خود گردانند و فرمود بنی دوست دارم قاتل آن کس را که
 که محبوب دارم آنرا که مراد از جناب حمزه رضی الله عنه بود و بر روی
 و حشی نظرنه فرمود پس چگونه رسول خدا بر روی قاتلان حسین رضی الله
 نفر خود فرمود در آنجا لیکه و حشی بعد از قتل جناب حمزه رضی الله عنه
 سلمان شده بود و قاتلان بسط رسول قبل این واقعه قیامت نما
 سلمان بودند پس چه از دست رسیده خواهد شد بقلب شریف آن
 سرور عالم صلی الله علیه و سلم و جهان نظر خود فرمود رسول خدا
 صلی الله علیه و سلم بر روی ناباک آن نالسان که ذبح کردند
 فرزند رسول و اولاد پاکش و اعوان و انصارش رضی الله عنه
 و حکم و اوقعت آن حضرت و ابعیت طهارت را بوجه و باز از شهر شرف

تشریح نماید العباد بالشره وان السماء احترت لقتله و انكسفت الشمس حتى بدت الكواكب لصف النهار و وطن الناس ان القيامة قد قامت و آسمان مرخ شد و آفتاب بیه نور تا اینکه ستارها بروز نمودار شدند و گمان کردند که قیامت قائم شد و خواب حضرت ام سلمه که بروز عاشورا محرم بعد زوال آفتاب رسول خدا صلی الله علیه و سلم را بر سر بنه روی مبارک انحضرت آغشته بجاک در دست پایش شنبه بر از خون دید و خواب بر سرید که بانی است و امی یا رسول الله این چه حال است آنحضرت که بجهنم پس فرمود رسول خدا صلی الله علیه و سلم یا اهل بیت قد قتل الحنین الفاء ای ام سلمه حسین قتل شد با من است ازین واقعات بود زیرا که جناب خود مستند و معتبر اند و گنجایش تاویل ندارند و امن نیز در چگونه پاک خواهد شد اگر معاوانان نیز سستی کرده اند که نیز در ازین گناه عظیم بری سبب و ام قتل نیز در حسین نایب نمی شود و لکن چون نیز در با مردم و دو قصاص قادر بود چرا این زیاد شقی و اعوان و الضارین را سیاست کند و از ان بیدنیان قصاص نگرفت پس معلوم شد که انقبیل حسین رضی الله عنه را ضعیف شد و رهنه ازین اشقیاء قصاص گرفتند و رضای قتل حسین رضی الله عنه نیز در از گروه قاتلان حسین خارج نمی کند

شهادت حسین رضی الله عنه همین بود که نیز در از سر آید او بود و هیچ در جبال حسان او را نشروع راج کرد و حدیث نبوی که متعلق به نیز در فرموده بود ظاهر است اکنون آن حدیث که ابو برهه رضی الله عنه گفته بود که از رسول خدا صلی الله علیه و سلم شنیده بود بیان بکنیم و کان ابی حمزة ثمالی رضی الله عنه علیه من النبي صلی الله علیه و سلم بما وصی الله علیه و سلم فی یزید فانه کان یدعو الیه اللهم انی اعوذ بک من اسس السنین امانة الصبیان فاستجاب الله له فتواته سنة تسع و اربعین و علم ابی هریرة بولاية یزید فی فیل السنة فاستعاذ عنها لما علمه من قبيل احواله بواسطه اعلام الصادق المصدوق صلی الله علیه و سلم ید الیک و چون ابو برهه رضی الله عنه را از نبی کریم صلی الله علیه و سلم علم شده بود از حالات بدسنت حضرت مجری پس دعا کرد ابو برهه رضی الله عنه و بخی نباه آورد به بقای خود بآن سنه بدو از امارت یزید پس مستجاب شد و عاصی ابو برهه رضی الله عنه و وفات کرد در سبب جمل و از حالات فبیح و منکرات که از محض صادق شنیده بود نجات یافت و قال یزید بن ابی الغررات کنت عند عمال بن عبد الله فذکر یزید فقال قال امیر المؤمنین یزید بن معاویة فقال قول امیر المؤمنین فامر به فصرخ عین بن سوطاً

وگفت نوفل بن ابی العزات که من نزد عمر بن عبدالعزیز بودم که شخصی ذکر
 نیرید کرد و نیرید را امیر المؤمنین گفت عمر بن عبدالعزیز گفت که تو نیرید را
 امیر المؤمنین می گویی پس حکم کرد عمر بن عبدالعزیز رضی الله عنه که سب سوط
 این کس را نرسد کنند پس بر او حد جاری کرد اگر چه عمر بن عبدالعزیز خود از
 فاندان بنی امیه بود مگر نیرید را اجنان دانسته که لفظ امیر المؤمنین نشان
 برداشتند و سب و بر آن کس حد شرعی جاری کرد پس این است ایمان
 عدل که حقیقت حال نیرید را بداند و بر آن عمل کرد پس و الا نیرید آفته فی الحاکم
 خلعه اهل المدینه فقل اخراج الواقدي من طرفي
 عن عبد الله بن خطابه بن العيص قال والله ما خرجنا على
 يزيد حتى اخفان ترضي بالحق الامم من السماء الله رجل ينجح
 امهات الاولاد والبنات والاخوات ويشرب الخمر
 وينزع الصلوة وقال الذهبي وما فعل يزيد باهل المدينه
 ما فعل مع شرب الخمر وابنائهم المنكرات استدل عليه الناس
 وخرج عليه عمر واحد وطبوا لرب الله في عملا وانكرت معاصي اول
 اهل مدینه خلع بعت او کردند چنانکه روایت کرد و افری علیه الرحمة لعبد الله
 بن خطابه بن عیسل گفت سوگند خدا که ما از بیعت نیرید خود را خارج کردیم چرا
 خوف شد که از آسمان سنگمانه بارند نیرید را است که از او خزان و خزان
 و از حرات شرعی کماح جائز کرد و شراب را حلال ساخت و از کسان

عاز ترک کنایه و ذمی گفت که افعال نیرید با اهل مدینه هر چه کرد نیرید
 و افرط بر سنگرات اقدام بالاس اقدام بر صامی چون با اهل مدینه از
 افعال شنیع نیرید خشنود خلع بعت کرد پس فرستاد نیرید فوج لشکر
 با اهل مدینه و بر اهل مدینه حکم کرد بقتل آن و کانت وقعة
 الحرة على باب طيبة ذكرها الحسن مرة فقال ما كاد
 يتجوا منهم واحد قتل فيها خلق من الصحابة ومن
 غيرهم فان الله وانا الله لم نجون قال ابن جرير و
 صنف القاضي الويلع كما ذكر فيه بيان من يستحق
 اللعن وذكر منهم يزيد ثم ذكر حديث من اخاف
 اهل المدينة طالما اخاف الله وعلية لعنة الله و
 الملأئكة والناس جميعين (مؤمنون) ولا خلاف ان
 يزيد عمر المدينة مجيش و اخاف اهلها انفسهم
 والحديث الذي ذكره في الامم وقع من ذلك
 الجيش من القتل والفساد العظيم والسبي واباحة
 المدنة ما هو مشهور حتى قضى نحو ثمانمائة بكر وقتل من
 الصحابة نحو ذلك ومن الفراء القدران نحو سبع مائة نفس
 و اجبت المدينة اياما و بطلت الجحامة من المسجد النبوي

ایاماً و اخفت هل مدینه ایاماً فلم یکن احد ادخول مسجدیها
 حتی دخلته الکلاب و الذباب و بالتحلی منی و صلی الله
 علیه و سلم یصل یقالما اجعل لنبی صلی الله علیه و سلم ثم
 ساح حینته هذا الی قال ابن زبیر فرما هو الکعبة المنجین
 و آخرها اها بالنسب فی شیء اعظم من هذا القیامه اللی فی
 فی منته نائمه عنده و هی فی مصل ای الحدیث السابق
 یقول ال امر اتمی قائما بالقط حتی یشکره سائل من بی
 یقال له ینزل و اخره کاشبه و اخره افعال شیعیه بر است که تحقیق آنرا
 بخاطر نقل کرده اند از کسی پوشیده نیست که بابل مدینه از حکم بزرگ طلبها
 دستها شدند که قلم از تحریر زبان از لغز لرزان است اما بعد و اما بعد
 گفت ابن جوزی و تصنیف کرد فاضل البولعی کتابی که در آن ذکر است
 که مستحق لعن که هست و ذکر کرد که از آن کسان که مستحق لعن اینند است
 بعد آن ذکر کرد حدیثی من اخاف اهل المدینه طلما اخاف
 الله و علیه لعنه الله و الملائکه و الناس اجمعین
 کسیکه ترسانید اهل مدینه را از رویه قلم خدای بزرگ او ترسان
 در رویه لعنت خدا و ملائکه او و همه کسان است و درین کتاب است
 که بزرگ عدل و قبال کرد بابل مدینه و ترسانید کسان آن بقعه
 پاک را که دارالایمان و دارالکین بود و حدیثی که ذکر کرد فاضل البولعی

روایت کرد سلم و هر چهار جنبش بزرگ قتل و فساد عظیم واقع شد از آن نیست
 که صد و دوشینرکان مدینه را عصمت در دیده شد و همچنین قتل اصحاب
 رسول المدنی الصلی الله علیه و سلم که از آن هفت صد قاری قرآن بودند
 و مساجح کرد بدعات و منکرات ایاماً بابل مدینه و باطل ساخت عجمت
 و نماز در مسجد نبوی و نه ممکن شد اهل مدینه را که داخل شوند در مسجد و
 نماز گذارند و داخل شدند در مسجد رسول پاک سگان و گرگها و بول کردند
 بر سر رسول کریم صلی الله علیه و سلم و آن اخبار که مجتهدان فرموده بودند
 شدند و بر سر قتل ابن زبیر فوج کثیر بیکر محطه فرستاد و کعبه المدرا از
 منبتیق رمی کرد و دیده تاب بیت الدار الشی لبوخت پس ازین
 قبایح عظیم و گریسته جیغها و شد که از دست بزرگ جرمی اسلام انجمن
 و این اسر است که قهر ای از قتل فرزند رسول مابین افعال شیعیه و اعمال
 قبیله از بزرگ بدید ظاهر شدند که بقول حضرت جین انبی الدعنه از وظایف
 اکنون بودید این بیان بر رویه مبارک سالفه که در شهر نظر مایر کرد که خون مجاز
 و تعالی از رسول خودی فرماید قضیه حکم لایع امر بالمعروف است که
 او تبارک تعالی حبیب خود را میفرماید نبی دین آیه مبارک قضیه حکم
 تبارک و لا یطع من غیره ائمتها و لقول من یسیر بر لب حکم
 بروردگان خود و اطاعت من کانی که ما سکا بر بندگی با قرآن سینه

بسی درین آیت تریف دو جز است یکی ابراهیم معروف دوم نبی عن المنذر یعنی
 فصیح و کلمه پاک ابراهیم است که حق سبحانه و تعالی رسوله رسول خود را اینگونه
 که بکن بر بلا و مصیبت تا که باعلا ب کلمه البدر بر تو افتد که انسان محفل
 امتحان است الذی خلق الموت و الحیات لیتبلوکم انکم
 احسن عملا حق سبحانه و تعالی موت و حیات بهیمن جهت خلق فرمود
 که امتحان کند انسان را که میان شما کدام است که اعمال او نیکوترین عالم
 هستند پس سبب پاک صاحب لاک نظر باید کرد که بتبلیغ رسالت از دست
 مشرکین نکه چه ظلمها و مصائب عظیم برسد برابر رسید چون رسول خود را
 کفار قریش را بسبب خدا برستی دعوت فرمود نه تنها کسان آن جمله را
 چنان جهان از ذیت دادند نسبت و ستیال که رسول پاک را باعلا که
 کلمه الله گذشت ساخته باطنیان و سکون خاطر نگذشت و حق اینست
 که نبات و صدق رسول پاک فتح یافت و کفر مغلوب شد همین کسان که
 معاندین آنحضرت صلی الله علیه و سلم بودند جان نشان رسول کریم شدند
 شجر اسلام بار آورند بر ما بدید که چگونه شجر اسلام بار آورند پس این
 پوشیده نیست که رسول کریم بیس ریخ و قوت کشیده خون پاک خود بر خیزد
 خود را شمار مو لا ساخت مشرکان را خدا پرست نماز نگران را شب زنده دار
 بهام زمان جاهلان را صاحب علم بران را نیکوکار بر خصم را با خلاق

قلب مایهت فرمود و دین الهی را کمال ساخت و کار رسالت با انجام رسید چون
 دور خلافت را شده هم ختم شد و در سلطین جاوید و حضور آمد بر بندگی
 اجمال قبیله افعال ذمیه و وفا هر شده اند چون بر سر هر حکومت نشست هم
 بدعش خیال بود بجهل آورد و عمل او که بران اقدام نمود او را خیر الزمان
 و الاخره کرد در اینجا باقی که حضرت خواجه حسین الدین حبیبی سنجوی قدس سره
 بکمال صحافت و حقائق رقم فرمودند به از ان شرح بیان می ارم
 سبحان الله چه باقی نوشت که جواب ندارد همه اسرار شهادت از او میداد
 شاه حسین با شاه حسین دین است حسین دین پناه است حسین
 شرف ندارد دست در دست بر سر
 شاه با شاه دین را گویند و با شاه دین مردان خدا هستند و مردان
 رهروان منزل عشق هستند و رهروان منزل عشق حاملان تجلی ذات الهی
 و حاملان تجلی ذات بواسطه خباب علی مرتضی باین مقام بلند شدند
 و علی مرتضی شیر خدا بواسطه رسول پاک صاحب لولا که محمد حبیبی محمد
 صلی الله علیه و سلم سر شمشیر ولایت شدند و سیده پاک نیز صاحب مقام
 رضا است و حسین پاک رضی الله عنهما از رسول کریم صلعم و از علی مرتضی و از
 سید پاک رضی الله عنهما از هر سه بزرگان خود این دولت سرمدی یافتند
 چنانکه رسول پاک انشا فرمود بعلی مرتضی رضی الله عنهما و حدیث که طبری در
 اوسط از حضرت ام سلمه نقل کرد عن ائمه سلمه قالت سمعت رسول الله

این نسب پاک ابرو تعریف کرده آید که آیه تطهیر نشان این بندگان خاص
 آمد و خدای بزرگ در طهارت لب جمیب خود و قلبها
 فی السجودین فرمود یعنی حق سبحانه و تعالی میفرماید که ای جمیب
 نور پاک ترا در اصلاط ظاهره و احرام طیبیه نقل کرده ام پس آن نسب پاک
 چیستائیش کرده آید و پروردوم عبد مناف عبد الشمس است و از بندش
 امیه و از امیه حرب و از حرب ابوسفیان و از ابوسفیان معاویه
 و از معاویه نیز پدید است که اعمال و اخلاص بر عالم بود اندر حجت
 شرح و بیان نیت پس ثابت شد که نیز پدید در ذریه ابراهیم
 از ظالمین است فلینذا حسب انشا حق سبحانه و تعالی نیز پدید از
 شرف امامت محروم و ناکام شد و بجای شرف امامت آن
 حرمان نصیب امام الاتقیاء شد و تا قیامت بر زبان خلق مطرود
 و مردود خواهد ماند و چنین پاک و پدید ما درش که در ذریه ابراهیم
 علیه السلام از صفات کمالیه انسانیه بدرجه اتم موصوف انرا حاصل ابرار
 امامت اند و جد باکش حضرت احمد مجتبی محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم
 حاصل اسرار نبوت و امامت و سجد و سالار کسبت انیم باید دانست
 که اسرار امامت را خصوصیتی است که عاشقان حق را کرامت فرموده
 موسی علیه السلام که صاحب وحی و کتاب و اولوالعزم رسول الهی
 از حضرت حق سبحانه و تعالی بحقیقت علوم الهیه و اسرار ربانیه نزد حضرت

خضر علیه السلام فرستاده شد و این قصه در طبقات الکبری که تصنیف
 امام عبد الوهاب شمرانی است بصراحت دیدیم میگوید امام شمرانی نمی گوید
 در طبقات الکبری و سمعت شیخی و مولای ابی یحیی زکریا
 الانصاری شیخ الاسلام اذ لم یکن للفقیه علی
 باحوال القوم و اصطلاحاتهم خصوصاً فی خائف و کنت
 اسمعه یقول کثیر الاعتقاد صبه و الانفاذ حرمان
 و کان لشیخنا الشیخ محمد مغزلی الشاذلی رضی الله عنده یقول
 اطلب طریق ساداتک من القوم و ان قلوباً و ایاک
 و طریق الجاهلین بطریقهم و ان جلوا و کف شرف العلم
 القوم قول موسی علیه السلام للخصم هل اتبعک علی ان
 تعلمنی هم اعلمت رأشد اوهذا اعظم دلیل علی
 و خوب طلب العلم الحقیقه کما یجب طلب علم الشریعه
 و کل شیء مما ینسبکم انتمی - امام شمرانی میگوید که من از بر طرف
 شیخ الاسلام حضرت ابوی زکریا انصاری رضی الله عنده شنیدم که میفرماید
 چون فقیه الزواجر این طائفه حقه و از اصطلاحات ایشان آبی
 نشود پس آن فقیه برهنه یا است و آن حضرت را این هم کلام بود که
 شنیدم که خوش اعتقادی سعادت است و بد اعتقادی شقاوت

سَقَمٌ وَلَا مَوْصٍ فَمَنْ تَدَاوَى بِذَلِكَ الْعِلْمِ النَّفِيُّ فَقَدْ
 عَلِمْتَ يَا أَخِي أَنَّكَ لَا يَنْبَغِي لِلْعَالِمِ أَنْ يَأْخُذَ مِنَ الْعُلُومِ
 إِلَّا مَا يَنْفَعُ بَعْدَهُ إِلَى التَّسْوِخِ دُونَ مَا يَغَابِرُهُ عِنْدَهُ
 إِلَى عَالَمِ الْآخِرَةِ وَلَيْسَ الْمُنْتَقِلُ مَعَ الْأَعْلِيَانِ فَقَطْ
 الْعَالِمُ بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَالْعِلْمُ بِمَوَاطِنِ الْآخِرَةِ حَتَّى لَا يَنْكُرَ
 التَّحَلُّقَاتِ الْوَاقِعَةَ فِيهَا وَلَا يَقُولُ لِلْحَقِّ إِذَا جَاءَهُ لَخُذْ
 بِاللَّهِ مِنْكَ كَمَا وَرَدَ فَيَنْبَغِي لَكَ يَا أَخِي الْكُشْفُ مِنْ هَذِهِ نَيْبِ
 الْعِلْمَيْنِ إِلَّا بِالْخُلُوعِ وَالذَّارِضَةِ وَالْمَشَاهِدَةِ وَجِدِّ بِلَاغِ
 وَكَيْتَابِ أَمْرٍ أَنْ أَدَّكَ لَكَ يَا أَخِي الْجُلُوتِ وَسُرُوطِهَا وَمَا
 يَحْتَلِكُ فِيهَا عَلَى التَّسْوِيبِ شَيْئًا فَنَبَأَ لَكِنَّ مَنَعْنِي مِنْ
 ذَلِكَ الْوَقْتُ وَأَعْنِي بِالْوَقْتِ مِنْ لَأَعْوِصَ لَهُ فِي السُّوَالِ الْفَلِيَّةِ
 مِمَّنْ دَاخِعًا الْجِدَالَ عَلَى الْكَلَامِ وَالسَّلَامَ عَلَيْكُمْ أَنْتَهَى

امام شرفی رضی اللہ عنہ میزبانہ کرمین بیک سالہ و بیستم آنکہ حضرت محی الدین ابن عربی فرمایا کہ
 بانام محی الدین رازی صاحب تفسیر کبیرہ نوشتہ بود باوصف آنکہ امام محی الدین رازی
 برادران علمایہ کبار شمار است کہ باست علوم اسلام بران ختم نمود مگر حضرت
 محی الدین ابن عربی دران رسالہ بانام محی الدین رازی را بدرجہ علم کتم نوشتہ و عبارت
 کہ از رسالہ حضرت محی الدین بن عربی نقل کردم و چونند
 برادر من۔ توینف در بعضیے برتر و بزرگ مر و شمار ایشان بود کہ کسی نرزد بان مقام علم

کامل یعنی سزانا نیکم او بلا واسطه نقل یا دستاورد حضرت حق عزوجل نشود
 زیرا کہ آن علم کہ از نقل یا از استاد حاصل می شود او در نماز شبایه نوبت
 حاصل شود کہ حادث مستند و عارفان حق این را از علم بی شمار نزد آنکہ عزوجل
 شناخت این علم آلف کرد آن نصیب خود را از نعمت خانہ خدای عزوجل
 کم کرد زیرا کہ انسان آن علوم کہ از اشبایه نوبت مستحق باشد حصول آن محض
 لغت می کند و تحقیقت نرسد چنان برادر اگر شما کسی را از اول اندر شیخ
 کرده راه سلوک اختیار کردی آن عارف باشد شمار ایدر گاہ شود حق برساند
 و امن مراد شما بگنجاہ سالی مملو ساخته و از اینجا بذریعہ امام ذر علم تحقیق
 اشیا بہرہ مند شدی کہ دران نہ شکت است نہ در ماندگی نہ بجزوایی
 چنانکہ حضرت علیہ السلام حاصل کرد و علم همین است کہ کشف و شہود حاصل شود
 نہ آن علم کہ از نظر و فکر و از قیاس و گمان حاصل شود و شیخ کامل حضرت
 ابو بکر بلجلی رضی اللہ عنہ بر علمایہ عمد نمود گفتہ کہ شما علوم خود را از علمای
 ربی یعنی مرده از مرده یا حاصل کردید و ما علوم خود را از زنده جاویدانند کردید
 کہ او رموت نیست ای برادر شما را باید کہ از علمایہ بین علوم را گردید کہ از
 ویسے ذات شما کامل گردد و ہر جا کہ روید آن علم ہمراہ شما ماند و چنان
 علم صرف همین است کہ از حق سبحانہ و تعالیٰ علاقہ دارد و بندہ لیب
 و شاد بہرہ حاصل میشود مثلاً علم طب کہ حاجتش بہین عالم است کہ درین
 عالم امراض و استقام و ملتہا است و دران وقت کہ بان عالم خواہید رسید

که در آن مرض و بیماریها نیست پس علاج کراخواهید کرد ازین کتابتای بزرگ
 شمار معلوم شد که خردمندان را همین علم حاصل کردن سزاوار است که او علم
 تا عالم بزرگ همراه رود نه آن علم که چون سفر آخرت کنید همراه شما نرود
 و سمیت شما بگذارد و آن علم که همراه انسان روز عرف و علم مستند به علم
 خدای عزوجل دوم معاملات آخرت تا که در آن عالم هر چه از تجلیات ظاهر
 شود آنرا بشکرت شود و چون تجلی حق بر آن کس شود نگویید بنامه بخوانم از تو
 چنانکه وارد شده است پس ای برادر لاجرم آن شود که در همین عالم این
 بود و علم بر شما منکشف نمونم تا ترا و در آن عالم شما حاصل شود و علوم این عالم
 همین گیرید که ضرورت آن باصطلاح اهل اندیشه بر حق شما را پیش آید و انکشاف
 این بود و علوم محض از خلوت و ریاضت و مشاهد و از غیب الهی
 حاصل شود ای برادر بنحوا هم که بر اینه شاقوت و شراط او و آن تجلیات
 که بخود شما نظر آیند بر تریب اندکی اندکی ذکر کنم و لکن از مخالفت
 زمانه دل تنگ شده ازین قصد باز ماندم و مراد از مخالفت زمانه آن
 کسان اند که فهم سر از شریعت ندارند و طریق شان جنگ و جدال است تا اینکه
 چنان کسان که بچندین اشیا علم ندارند از همه انکار دارند و از تعصب
 و نام و بود و بهر سیادت و بزرگی بدرجه دین براب حصول و تبار اول
 استخفاف و دشمنی و آنرا بزرگ انشق محروم هستند ختم شد قول حضرت محمدی الله
 ابن عربی رضی الله عنه علاوه این اوراق چند کثرت در تصانیف آنحضرت است

علم تصوف و امر بعبادت و امانت مفلور اند و چون قدری از علم اسرار
 بیان شد اکنون بر قول اول خود یعنی آیه مبارکه فاصبر لیکم صابرا
 و لا تطع منکفر اثمها او کفرها اسما جوع میکنم که درین آیه
 شریف امر بالمعروف و نهی عن المنکر برود و جز موجود هستند امر بالمعروف
 و مصائب صبر کردن است و نهی از اطاعت گنا بکار و کافران
 آمده است پس بزرگ اعمال و افالش بیشتر درین مکتوب ظاهر
 شده اند چنان است که امام عالم مقام که نور دیده حضرت احمد مجتبی
 محمد مصطفی صلعم بود دست بردست نیز بر دادید در آنجا لیکه نص
 صیریح براب امتناع اطاعت از تعیین ناکسان که گناه شان بکفر
 رسیده باشد موجود است و این هم ظاهر است که عامل بالقران و شریعت
 بهتر و برتر از اهل بخت رسالت و اصحاب و اتباع آنحضرت صلی الله علیه
 و سلم و غیره که بیست پس حضرت عیسی رضی الله عنه چگونه بیعت بزرگ
 کردی که منق و فخرش بر عالم آشکار بود که خود شاه و شاهزاده بود
 و شاهزاده جمعی که جبریاک او بهترین کائنات بدرگرای او شاه و لایق
 سلسله اولیا العباد و در محرمه او سیده نساء اهل الجنة آن جناب
 که بیست شریف او بیت السیادت و خود سردار جوانان بهشت و مهد
 پاکش بیست مبارک حضرت احمد مجتبی صاحب لولاک محبوب خدا سید المرسلین
 عن ابوسید خدیجه قال دخلت علی النبی صلی الله علیه و سلم

وَهُوَ بَصِيٌّ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ أَبُو سَعْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا
 بیان کرد که حاضرندم بخدمت رسول کریم که آنحضرت در نماز سجده بود
 و حسین رضی الله عنهما بر پشت مبارک رسول خدا سوار بودند پس رفتند
 ما بنزدگان از پشت مبارک رسول پاک فرود آمدند رسول پاک از سجده
 سر مبارک برداشت و نماز تمام فرموده بسوسه حسین پاک توجیه شده فرمود
 نَعَمْ جَلَّ جَمَلُهُمَا ای فرزندان من شتر شما خوب است پس این علم غیر
 حسین پاک که هست که اکب پشت پاک رسول است باین مدارج و
 مراتب او دست پاک خود در دست ناپاک بزر ببرد و او ایس فافهم
 پس گفت خواجه بزرگ شاه است حسین بادشاه است حسین چون
 از بزرگ شاه خبر داشتند ای آنون بر بادشاه باید شنید پس چنانکه حضرت حسین
 بادشاه دین است همچنان بادشاه دنیا هم هست و همین فرق در شاه و
 بادشاه است که شاه بادشاه دین را گویند و بادشاه بادشاه دنیا را گویند
 و بادشاهی حضرت حسین از بادشاهی اهل دنیا برتر و افضل تر است زیرا که
 بادشاهی اهل دنیا از جبر و تقدیری خالی نیست و بادشاهی حضرت حسین
 رضی الله عنه بر قلوب انسانی است که از آنرا حکومت حقیقی گویند و بادشاهی
 اهل دنیا خالی است و بادشاهی حضرت حسین باقی است و تا قیامت
 حکومت بر قلوب انسانی حضرت حسین رضی الله عنه خواهند فرمود که آنحضرت
 رضی الله عنه زنده جاوید است و لطیف آنحضرت رضی الله عنه که بر فاعله

در مکر که بلا جام شهادت نوشیدند زنده جاوید هستند و بی سعادت
 آن اعدا و انصار حسین رضی الله عنهم که باین مدارج علیا فافهم
 باز میفرمایند که دین است حسین دین نباه است حسین و دین در حقیقت
 اسلام پوشیده است ازین جهت حق سبحانه و تعالی می فرماید ان الله
 عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ دین در حقیقت نزدیک خدا اسلام است آن
 اسلام که از حضرت حسین رضی الله عنه در مکر که بلا فاعله شد و حقیقت
 اسلام و قرآن کریم حق سبحانه و تعالی در سوره بقره فرماید و هو یومئذ
 بلی صحت استم وجهه لله - وهو حقین - قلله اجزاء -
 عند ربی و لا خوف علیهم و لا هم یحزنون دین آیه مبارک
 س اجزاء هستند که هر جزا در وجه سعادت تمامه انسانیه تعلق دارد و در
 جزا اول حقیقت اسلام است و در جزا ثانی آن وسائل بیان فرمود
 که چگونه انسان تا حقیقت اسلام میرسد و در جزا ثالث درجات و مراتب
 آن سالکان راه حقیقت اسلام بیان فرمود که بعد تکمیل اسلام آن عاقلان
 و عارفان و موجدان حق را حاصل شوند پس اول حقیقت اسلام بیان میکنم
 بدانکه در طریق اهل الله مسلمان است که وجود ظاهری و باطنی خود بخیر
 حق بسیار دینی در پیش الهی خود را گم کرده در ذوات پاک و سبحانه و
 تعالی فنا شود و همه اشیا که ماسوی الله اند بر پشت فکده رو سوسه
 مولا بند و همه شے را فانی و ذوات واجب الوجود را باقی بیند و از اعضا

و جوارح تا آنکه از نبات و خطرات خود بجز شده هر چه بنمود از حق نشود و هر چه
 بیند از حق بنید و هر چه دانند از حق دانند و بعد اعمال و افعال او هر چه شود از
 نباتات و خطرات هم پاک شود و در آنجا در هر چه می آید از اخلص و نجس
 ساخته شود دستور ماند و نفس از باوقی خالی شود و هر رضای حق جان و مال
 و عاقبت و سکون خود قربان کند و جهان طبع و منفعا و بطاعت حق شود که اگر
 کس عموه الم بطاعت و فرمانبرداری حق بر وی بصورت بلا اقلند او را نبرد
 بلکه لذت طاعت حق بخوان غالب شود که در هر بلا و مصیبتی که بیاید و مصیبت
 راحت نظر آید اگر نظرش بر مصنوعات عالم افتد در آن هم جلوه و ظهور حق بند
 از قیافه آرزو او از خوانشات غیر العبدی نیاز باشد از حق حقیقت آنگاه
 که جز اول آید مبارک که بی من علم و جهته کس است اما جزو ثانی و هو محسوس
 درین جزا اشاره الیه است بآن طریق که چگونه انسان بحقیقت اسلام میرسد
 پس بر او شرط است که آن انسان محسن باشد یعنی صاحب احسان باشد و
 محسن آن باشد که سطر کند منزل تسلیم و رضا و این منزل صعب که راهش بسیار
 دشوار گذار است که بهر قدر به ابتلا به گو مانگون و آفتنا به غیر مومن
 و سستی مای نامصون رونماید چون این ابتلا به عاشقان حق است
 پس در حدیث قدسی از شادی خود حق طلبی **فَقَدْ وَجَدَنِي وَمَنْ
 وَجَدَنِي فَقَدْ عَشِقَنِي وَمَنْ عَشِقَنِي فَقَدْ لَلَنِي وَمَنْ لَلَنِي
 فَأَنَا دَيْتُهُ** بر که مرخواست مراد است و چون بر یافت برین عاشق شد

و چون برین عاشق من او را قس می کشم نمی از غیر تسلیم در رضا او را قتل میکنم که در آن
 هر سائسته صد گونه موت و حیات است پس هر که که از غیر تسلیم در رضا قتل میکنم
 پس خونهای او من خود تسلیم پس بعد از آن جزا به عاشقان با این الفاظ
 میفرمود **فَمَنْ دَعَا لِحُرَّتِهِ غَيْرَ أَن يُلْقِيَ عِلْمَ دَلَامٍ يَخْرُجُونَ** پس سر آن بندگان
 خاص من از پروردگار ایشان اجر است که آن عاشقان من از جمیع خوف
 و در غم و هول و حجاب و حساب و بر نرسند بلکه از غم آرا و مستند چون
 حقیقت دین و اسلام معلوم شد پس بر قول خواجه بزرگ نظر باید کرد
 که فرمود دین است حسین و مراد اینست که حسین رضی الله عنه خود را در دین
 حق جهان فنا کرد خود مجسم دین شد پس فرمود دین است حسین و دین
 پناه است حسین یعنی چون دین خدا از دست بزرگ بچنان حالت رسید
 که خود را بوظیفه داد بدینا که از او حادث گذشته ثابت کرده شد پس نظر کرد
 دین خدا با طرف و انکاف عالم که بکس صفت که مران پناه دهد و از دست این
 بید بمان مرار تا سازد پس نظر دین خدا بر حضرت حسین رضی الله عنه افتاد و
 تسکین شد آن دین متین را و بلیقین دانست که این فرزند رسول است
 و من هوا و محبت از دین خدا دارد که بعد بانش حضرت محمد رسول الله صلی الله
 علیه و سلم داشت پس حسین رضی الله عنه مران پناه خواهد داد پس این خدا را
 آغوش حسین رضی الله عنه پناه گرفت و آن حضرت رضی الله عنه آن دین پاک را
 باغوش خود گرفت و فرمود ای دین جدی پاک من حسین جان و مال و هر چه

دارد بفرود آید و لاکن ترا از شریکینان موقوفه اند داشت پس با یزید
 که آن فرزند رسول و جگر گوشه رسول چگونه خود را و احوان و انصار را بود
 و مجباز نونمالان باغ نبوت در میدان کربلا بجو و خجابه عظیم و ظلمت
 گوناگون که زمین و آسمان تاب آن ظلمها نثار و برداشته دین خدا را
 بنیاده دار رضی الله عنه پس خواجه بزرگ فرمود دین است حسین دین بنیاده است
 حسین - مردانند دوست در پیش یزید حقا که بنیاده لاله است حسین -
 سر که عضو ترس و بزرگ است و مخزن معارف و تحقیق است و
 عاشقان حق تا سر نهند بآن علوی تمام نرسند که موقوف الاعراف است
 و آن را منزل اشرف می گویند و حسین رضی الله عنه می توانست که بر
 امت جدید پاک خود اسوه حسنه که بهترین موعظت در آن باشد بگذارد
 و موعظت را سه طرق اندیکه از دست و قدم موعظت کند
 دوم آنکه از زبان بید و نضاح کند سوم آنکه بران موعظت خود
 عمل کرده پیش عالم اسوه احسنه خود نهد پس حسین رضی الله عنه
 و فرما نبرداری حق و خدا پرستی از عمل خود پیش عالم نهاد که خدا پرستی
 که گویند چون بیعت نبرد خلافت نص قرآنی بود لهذا سیرت پاک در
 تبارولا ساخت و لاکن دست پاک خود در دست نبرد پدید نراند
 بیعت نبردیه کرد و علاوه سیرت پاک خود که پیش بگوشن ناز و عنقا
 و دوتن را نثار راه مولی فرمود پس حضرت خواجه بزرگ بی کلام

که من حق می گویم که حضرت حسین رضی الله عنه بنیاده لاله الله محمد رسول الله
 است که این کلمه طیبیه را از بر دنیا کردن ساخت مگر امام عالی مقام
 جان گرامی خود و احوان و انصار و فرزندان و برادران خود بنام
 حق نثار کرده این کلمه طیبیه را از سر نو زنده کرد این است سر
 قضیه **لَا تَطِيعُ مِثْلَهُمْ اَتَمَّ اَوْ كَفْوَلٌ** و در هر که
 کربلا دورخ آنکه بران نظریا بید کرد یک رخ از ان اصرار نبرد
 بر بیعت حسین رضی الله عنه و دیگر رخ انکار حضرت حسین پاک
 از بیعت یزید در زمین دورخ شهر شهادت امام عالم مقام است
 زیرا که نبرد بر قوت دنیاوی و فانی و نبرعم حکومت فانی خود جهان
 مغرور بود که جبارت از فرزند رسول به طلب بیعت خود کرد این
 ندادنت که حضرت حسین رضی الله عنه چه مرتبه دارد و حال
 من بچکان است و اصرار بر بیعت آنحضرت رضی الله عنه -
 و انکار آنحضرت از بیعت نبرد مقدمه تقابل حق و باطل بود -
 تا که بر عالم پوشیده نماز که پیش حق باطل چه حقیقت دارد
 و مشخص درین اظهار حسین است که از بنده قوت حق -
 ظاهر شود چنان که از جید پاک او در شب هجرت از چند -
 سنگ ریز تا که بر سر کفار رسول پاک بر زده بود همه کفار -

خوشتر شدند آن قوت حق بود که از دست پاک رسول ظاهر شد
 چنانکه حق سبحانه و تعالی ارشاد فرمود و ما ترهت اذ
 ترهت و للرب اللطیف و لکندی ا به رسول
 و قتی که گفتندی سنگ نر با از دست خود و لا کن بزنگد بر و گما
 تو همچنین قوت حضرت حسین رضی الله عنه که در مکه که ملاحظه فرماید
 آن قوت حق بود که حضرت حسین رضی الله عنه در حق فدا بود
 و هر که در حق شود بقا با بد و نیز در جبه و بنا فدا بود خضران باست
 چون بر مکه که ملاحظه کنی فوج بزیر چلی هزار بود از سلاح جنگ
 آراسته و فوج حسینی عفتاد و دوتن بود فوج بزیر از
 اکمل و شرب سیر و سیراب و فوج حسینی آتشته و گرسنه فوج
 نیز بد کسول و نیابے دون خود فراموش و فوج حسینی از نعمت
 دارین هم فراموش فوج بزیر بقوت باطل خود تا از آن فوج حسینی
 بقوت حق شادان و ذرعان فوج بزیر به طاعت بزیر سرنگنده
 فوج بزیر بطاعت حق از ماسوی رمیده فوج بزیر بطاعت محبت
 مصور فوج حسینی از فیضای ایمان بر نور فوج بزیر بستی ازلی
 فوج حسینی سعید بارگاه لم نری فوج بزیر از اعمال خود و سوال الوهم
 فوج حسینی از اعمال حسنه خوش مقبول بارگاه احدیس بزیر برادر

چه مجال بود که با فوج حق مقابل شود و از دست شتاب حق برنگاری یا بدر
 کدام بی گوید که نیز بیخ بافت بهن ظاهر برستان بی دانند که نیز بیخ بافت
 شد که از حقیقت بی خبرند و ندانند که فوج چیست و شکست که گویند پس
 ببیند قول امام خیرانی رضی الله عنه که در طبقات الکبری بجلد اول رقم فرمود
 وَقَالَ أَهْلُ التَّوْبَاتِ أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَتَلَ بِسَبَبِ نَجْحِ بَنِي إِسْرَائِيلَ
 خَمْسَةَ وَتِسْعِينَ أَلْفًا وَلَا قَتَلَ بِالْحُسَيْنِ ابْنَ ابْنَتِكَ قَدَّمَ
 ذَٰلِكَ مَنْ تَلَى ابْنَ سَبْرَةَ كَوْنَهُ الدُّرُودُ عَلَى سَبْتِ بَنِي إِسْرَائِيلَ
 زیرا علیها السلام نود هزار روح نفر را قتل فرمود و همین مقدار خوب است
 هر بی است گمروا است که حق سبحانه و تعالی بر رسول پاک خود بی بر
 حضرت اجمعی محمد مصطفی صلی الله علیه و آله از سادگان با مقام خون بی بر کار
 پنج و نود هزار نفوس را هلاک کردم گمروا بر سر نبره تو که حسین است بگوش
 و نود هزار ظالمان را هلاک خواهم کرد صدق الله و رسوله پس هلاک فرمود
 حق سبحانه و تعالی بهین امداد معاندین آل رسول پاک را صلح هر یک
 بوحی منزل جیب خود را خبر فرمود پس چشم عرت باید دید که حسین
 رضی الله عنه مع انوان و الفار و اقربا بے خویش از سفار و درون
 جام شهادت نوشیدند و زنده جاوید هستند و حضرت حسین رضی الله عنه
 الشهدا است که بر عالم تصرف دارد و تا قیامت بهین شان و شرف

در تمام
 این
 کتاب

بعالم فرزند می خواهد فرمود و عالم کس را مجال نیست که از حکم امام عالم تمام
 سزایی کند زیرا که حضرت حسین رضی الله عنه ذات خود را در ذات حق می انداخت
 فدا کرد هر که فانی در الله شد باقی با الله است و حکومت راست که بر
 قلب است و حضرت حسین رضی الله عنه بر دلها حکومت می فرماید و تحت و تابع
 نمی شد با دشمنان عالم بر در پایش چون کین مخلصان و کثیرین جا کاران
 حاضر شوند و بصد عجز و نیاز حق عقیدت خویش ظاهر میکنند و من عقیدت
 و عجز و نیاز خویش را با عفت نقاب فرزند و ای خود را اندود عالم هر قوم
 و ملت را در نیاز مندی حضرت حسین رضی الله عنه همین حال است و همین
 دلیل فرزند و ای عالم همه آنحضرت رضی الله عنه است و حال بدیال برزید
 اعلوان و انصارش کلام است که نیاید اندک جود بصد ذلت و خواری
 ملاک شد و کلام حق و سلام و سبغ المذیبت طامو ای -
 منقلب یتقلبون ظاهر شد که نه برزید با ندانند اتباع برزید مانند
 و انقلاب عظیم و مود و محکم ربانی همه سیه کالان را منت و نابود کرد
 العباد بالذبح بس باید و بیکه که فرج شد و کرا بر عیب رومود اکنون اند
 اسرار شهادت حضرت حسین رضی الله عنه نکته ناسه چند بیان کنیم و
 درین باب از خدای برتر و بزرگ باری بخوانیم پس اول از صفات حسنه
 جلیله حضرت حسن رضی الله عنه بکتابت می آرم و از طبقات الکبری

امام حرانی رضی الله عنه شریفتر معاین این نسخ از آن کتاب است امام می الحارم
 و منهم الحسن بن علی بن ابی طالب رضی الله عنه و ولد فی التصفیه
 من مصان سسه ثلاث من الفصح و اذن رسول الله صلی الله علیه و سلم
 فی اذنه و سمعوا الحسن و کان حلیفا کثیرا و مر عا دعا و زوجه و علمه اذ
 ان ترک الله نیا و الحلیفه لله عزوجل و کان من القیار زین ابی نصره
 عثمان رضی الله عنه و ولی الخلیفه فید قتل ابیه و ائمه الثمانین
 اربعین الف کافوا لیا اباک و فی نحو سبعة أشهر خلیفه بالبحرین و النهرین
 و الخراب و الخراسان و غیر ذلک ثم سار الیه معاویه من الشام و سار
 الی معاویه یدخل به یسیر الامر علی ان تكون الخلیفه له من بعد و علی
 ان لا یتالیب احدا من اهل اللدیه و الحجاز و العراق شیئا مما کان
 ایاهم ائمه و غیر ذلک من القوا علی فاجابه معاویه الی ما طلبت
 فاضطط علی ذلک و طعمت کتبا لم یحیة النبویه فی قوله صلی الله علیه
 و سلم ان ابی هذ اسید یضلم الله به بین الفشیخ عظیمین من المسلمین
 و کان ذالک منه اجد علی و اربعین و کان ائمه الناس برسول الله
 صلی الله علیه و سلم قال القضاة من ذلک یمت الحسن حتی قتل عبد الرحمن
 بن عیثم فانی الامام علی ابن علی ابی طالب رضی الله عنه و سمع
 رضی الله عنه رجلا یسأل الله عزوجل ان یرزقه حسنة الا یبدهم

فالتفت الحسن الى النبي وكان يقول اني لاشق ما بيني وبينك ان
 الفاء والهمزة الى النبي فمضى عندهم من امة الى امة من المدينة على جبلية فقامت
 حائبا نفاذ معة وخرج من ماله الله فاعلمت من وفاقه الله تعالى لادب
 مزايا حسنة ان كان ليظن ليحلا وميتك فلما كان رضى الله عنه عن ابي
 بمانه اليك وكان اذا اشترى من احد حائطا فخره بالبيع يرد اليه الجانيط
 ويرد ونبي القوم حمة وما قال قط لئسا لا وكان لا يظن لي احد عطية
 الا شفعها عنهمها وكان يقول لبيد ونبي اخيه اخوه العالم فان لم يطبو
 لحفظه فالتبؤ وشعوني ببوله وما شرب الشمة تقطع كيدا فقال
 اني قد سقيت الشمة مرارا فامر اسبق مثل هذا المان وقال الله الخبيث
 رضى الله عنه باخي من سمعهم قال لما قال ليقضه قال ان يكن لي
 اطية فالله اسدنا ساو اشدتنا تلبلا وان لا يكون فيما احب ان يقبل
 في بيوتهم فلما قيل به الموت قال اخرجوا قرأني الى الصحن الدار
 فاخرج فقال اللهم اني احسب نفسي عندك فان لم اسب ببلها
 ثم قبض سنة خمسين ودفن بالقيع رضى الله عنه

حضرت امام حسن رضي الله عنه در وسط رمضان المبارك سده هجری تولد حضرت
 رسول خدا در گوش مبارک فرزند خود اذ ان گفت چون نام نهاد از صفات او
 رضى الله عنه کمال بود بارى و سخاوت و پر مهرى کارى بود و کمال تقوى و علم آن حضرت

رضى الله عنهما از آنها به خدا سپه عزوجل از و نهاد خلافت دست بردار کرد
 و آمان که در نصرت حضرت عثمان رضى الله عنه سبقت کرد در حضرت حسن رضى
 عنه هم بود که بعد از وفات شهادت بدر راى خویش بر ساط خلافت نشست و کسانیکه
 بردست مبارک بدر گزای حضرت حسن رضى الله عنه بیعت کرده بودند از ان بیعت
 چهل هزار تن بردست حضرت حسن رضى الله عنه بیعت کردند و هفت ماه
 خلیفه مجاز و بین و خراسان و غیر هم مانند بود از ان امر معاویه از ان هم سبقت
 حضرت حسن رضى الله عنه سفر کرد و حضرت حسن بسوسه امر معاویه قد تقبله
 هر دو انواع با هم گزرب شد حضرت حسن رضى الله عنه خیال کرد تا و تقبله
 با نهایت کز بنندگان خدا ضایع شود یک کرده برگروه و کز غلبه خود بشد
 باین خیال با معاویه پیام داد که من ابن امر السليم کردن مستند مسهم
 که بد من شما خلافت بر بر با من شرط که از ان بیان مدینه و حجاز و عراق
 بآن زور که بزمان بدر گزای من از و بظهور آمده بود در باز بر سن التمد و نیز
 شرد و چند از بن قبیلها تر بود امر معاویه همه شراط حضرت حسن رضى الله عنه
 منظور کرده صلح کرد و مجموعه خبر البشیر حضرت محمد مصطفی صلح بظهور آمد جماعت
 نسبت حضرت حسن رضى الله عنه ارشاد فرموده بود که ابن فرزند من
 سید است حق بهمانه و تقاضا از و وساطت ابن فرزند سعید من در و جمع
 عظیم صلح خواهد فرمود و ابن واقعه در سه جهل و یک هجری شده بود حضرت

بسط اکبر در جفاکات مشایخ رسول کریم بود قضاعی گفت تا وقتیکه قائل حضرت علی
مرکز رضی الله عنه نقل شد حضرت امام حسن رضی الله عنه وفات یافت و از
سماوات آنحضرت رضی الله عنهما این است که شخصی را از خدایه برز و بزرگ ابن
کردن بفرموده مراده هزار درم حاصل شود آنحضرت فی الفور بجهت مراجعت فرمود
و بین قدر درم آن سال را فرستاد آنحضرت گفته که مرا از برود و گاه خود شرف
که من بجهت حالت در حضرت حق ملاقی شوم که بربیت الشرف او گنجه پادشاهان
پس بجهت سفارش در شبه پاک بیک مصلحت پادشاه سفر کرد و آنجا بیک اسبان باو
که از بهترین نسل بود نوبلیه را کب از نوبله بیک مصلحت سفر کردند و دو بار
کل مال خود براه موکله فرار کرده سه بار برفت گفت مال براه خدا نماند
تا اینکه اگر بیک پیش داد بیک نزد خود داشتند و آنجا بیک
کس بیک لکه در هم مغان فرمود بجهت چون از بیکه باغ فرمه خریدار
و باغ محتاج ندید آن را باغ رد فرمود بجهت و همراه او بقیه شش م رد فرمود
و آنحضرت رضی الله عنه بیکه گفتند که بیکه فرمود از دو گران هم بین نظر بیکه
سعی کرده و از فرزندان بزرگان خود را نشان داد که علم حاصل کند اگر علم را حفظ کردن تو
بیکه است آید و بجهت محفوظ دارد و بیکه آنحضرت رضی الله عنه از هر نوبه انده شد بیکه باغ
پس فرمود که از نوبه کرات و مراتب تو نشانی در مغربین زهر گنجه نشانی بیکه که بجهت
بار ه شد حضرت حسین رضی الله عنه برسد که برادرین گمان تو بیکه است فرموده در آنحضرت
حسین رضی الله عنه که بر سه گرفتن قضاعی فرمود اگر قائل ما بین است که خیال من است پس

پس قوت حق سبحانه و تعالی زباده قوی و عذاب او سبحانه و تعالی سخت تر است پس
بندایه برز و بزرگ بجهت سارم و اگر آنکس که خیال من است بری ازین فعل است پس
خواهم که از دست آل محمد بیکه بیکه نقل شود و چون وقت آنحضرت فریب آمد فرمود
تا بسته باشی لعل من گسترده بیکه بیکه حکم شد پس فرمود آنحضرت رضی الله عنه بر و گاه
من نفس خود را بخصو و قصور و ارسا از من زیر که از آنجمن نفس هیچ کاره است نشد پس روح
پاک خود بجان آفرین سپرد **أَنَا وَاللَّهُ وَالْحَيُّونَ** این حادثه جانگناه در شب چهارم
پنجشنبه شد و در وقت البقیع دفن شد رضی الله عنه و این شهادت حضرت بسط اکبر است
سری گویند ازین جهت که شهادت آنحضرت رضی الله عنه باطلان نشاید که در شرفا مانده که
نام قائل خود هم زبان مبارکش تاورد اگر چه حضرت باغ رضی الله عنه نام قائل آنحضرت بسط اکبر
بجهت دریافت فرمود و اینقدر واقعات بیکه است آید و اندو لکن آنکه سر گذارین
شهادت اند بجز اهل البقیع که در وقت قدر بیکه که از شیخ طریقت خود شنیدم بیان بیکه

قول الجلیل من سره

بیا که بجهت برالت در مکر و جنگ خیر چون فدیجه بزار دست حق پرست اسرار البقا
حضرت علی ابن ابی طالب رضی الله عنه فرخ شد بود خیر مغلوب شد و زین
بهودید دعوت رسول کریم کرد و طعام زهر آلود فرود آنحضرت صلی الله علیه و سلم
آن مشافقه فرستاد آنحضرت صلی الله علیه و سلم بیکه از آن طعام خوردن اراده
فرمود که آن بار چه گوشت بریان بانگ زد که یا رسول الله من زهر آلودم
مرا بخور رسول پاک دست از طعام کشیده اصحاب خود را از خوردن طعام بیکه

در روایت دیگر آمده که یک نغمه آنحضرت نوش فرمود که ما گفته آن نوزن بران
 که در آن نوزن زهر بودیم تا آنکه در اشعار امام ابوحنیفه لحنی که مشغول به شرح آن
 نطق الشراعی بسم الله لک معلنا - والتب فدا لبتا لله حیث انما لک
 مویا شد گوشت زهر او بران رسول پاک و مومار بر او از رسول پاک کرد
 بهر صورت آن زن جنبه سامان شهادت آنحضرت صلی الله علیه و سلم بود مگر فاش شد
 زیرا که از شهادت رسول پاک جنبه عظیم و امانت دین منین متصور بود و نیز
 منافق نشان نبوت بود پس از کمال جزوبت حضرت امام حسن رضی الله عنه
 با رسول کریم صلی الله علیه و سلم ظهور شهادت سری از حضرت سبط اکبری
 کریم شد که آنحضرت بصورت و مضیقه بی تو جمال محمدی بود چون رسول پاک از
 زن جنبه زهر جو را ندید بود و لکن قادر شد بهین صورت زن جنبه همان
 نصیب جنبه نبوت اشعث که بصورت و مضیقه بر تو ضلال آن بود چیزی بود
 حضرت سبط اکبری رضی الله عنه را شنش باز زهر خوراند و این از کمال عصمت
 آن بد نصیب بود که مصبر این گناه عظیم بود و خزان همین حاصل کرد
 و بلام خود زهر سید و این بزرگ اقدام آن زن جنبه از سازش نیز بود
 که بوقوع آمد با از خزان هم قائل حضرت سبط اکبری رضی الله عنه را آن زن
 جنبه خوراند که جگر آنحضرت رضی الله عنه باره باره شد آنحضرت
 حامل شهادت سری شد امام شهادت جبری از سبط المصغریاب
 امام حسین رضی الله عنه بطهور آمد و او نهمه شهادت جبری
 آنحضرت صلی الله علیه و سلم بود که در جنگ احد از دست میگریزید

با آنحضرت صلی الله علیه و سلم رسد تا آنکه در آن مبارک سول کریم شهید شد و
 جزا جناسه شد بدیه جسد شریف آنحضرت صلی الله علیه و سلم نزد خدی که
 در برینه طینه شهادت رسول پاک از شریفین مکه و یهود رسید که جان شان
 آن سید ابرار ازین جزو شتاب دلوان شده بسوسه میدان احد بود
 حتی که سیده پاک هم با دیده گریان بسوسه احد شرف آورد و بدر
 گرای خود را سلامت دید که بر چه زخمها به شد بر سیده بود در پس
 ظهور شهادت سری و جبری هر دو از سبطین رسول پاک شد که نقضین
 خواهد آمد و چون از صفات کما لیدر امام حسن رضی الله عنه قدری به بان
 و نیز از سر شهادت سری هم بان شد انون نکات چند که از حضرت
 بیرون شد باین مسکن سیدت نگارم بدانکه هر ظاهر بی چون است
 مگر آن بعین از ظاهر خود مختلف نیست بلکه چون از حقائق آن ظاهر و ظاهرا
 مستند باین سبب بقیع عوام تا بند و حقیقت موت و حیات است که در
 موت است که از حواس نفسانی سمواست یعنی خواصات که نفس از دولت
 جسمانی و دنیاوی و لذت خالی یا بد در قرآن کریم حق سبحانه و تعالی ارشاد
 فَمَا يَكْفُرُ نَفْسٌ خَالِقَةً الْهَوَىٰ تَتَّبِعُ الْهَوَىٰ فَنَفْسٌ ذَلِيلَةٌ مُّسَبِّحَةٌ وَكُلُّ رَجُلٍ
 ذَاتُ نَفْسٍ أَرشاد و نفوس و ذرات که روح را موت نیست همین را زود
 نبوی صلی الله علیه و سلم است که خبر صادق ارشاد فرمود و تو قیل ان محلول
 بریز قبل از آن که شمار موت آید شفا جبر شرفا همین است که از همه
 نواشیات نفسانی بی نیاز شود چون خواصات نفسانی فاشند زود موت هم

بیشترند پس قبل موت مردن همین است که از ماسوی النفس خود را
 بازدارد و نفس مطمئنه حاصل کند و نفس مطمئنه عین روح است
 که آن باقی بالبدن است و هر چه باقی بالبدن است آن فانی نیست
 چون قطره که در دریا فنا شود دریا باشد و نفسی که در قرآن کریم
 ذکرش آمده سه قسم اند اول نفس اماره که بدترین نفس است
 از آن گویند که دائما اقدام بر بصیحت کند و بر بدیها مصر شود گیسو مال
 بجز نشود چنانکه در قرآن مجید است ان نفس الامّارة بالسوء
 نفس اماره دائما انسان را بسوسه بریدها میرد چنانکه از فاسقان
 و فاجران و طغیان و کفار آن ظاهر شود و این قسم نفس بدترین نوع است
 قسم دوم نفس نجسه است چنانکه حق سبحانه و تعالی در سوره قیامه انشاد
 فرماید لا اقسیم بیهوم القیامة و لا اقسیم بالنفس للواحدة
 قسم سجزوم بیهوم قیامت و قسم سجزوم نفس لواحه را یعنی آن نفس که خود را
 ملامت کند نفس لواحه آنست که چون بمقتضای شرب گناهی شود
 پس از نفس خود میسبند و چنان ملامت کند که باز گیسو قریب معصیت
 نه رود و دائما بر نفوی و طهارت نفس نظر دارد که از خبیثه نشود و خوف
 خدا چنان علیها کند که نفس مغلوب شود و این قسم نفس را نفس لواحه گویند
 چنانکه از قرآن پاک ثابت شد و قسم سوم نفس مطمئنه است و آن را
 مطمئنه ازین جهت گویند که از کمال معرفت حق سبحانه و تعالی اینچنین

نفسی است ای بسکون و الهیسان حاصل شود و این نفس فرکی انبیا و صدیقین
 و عارفین و عاتقین را بدین شرح که انبیا علیهم السلام معصوم و اولیای حق
 محفوظ اند و دلیل این عصمت و حفاظت از آیه مبارک قد افلح
 من اتقانی و ذکر الله کریمه فصلی بلدانک فلاح یافت
 از همه لغزش و خطاها آنکه نفس خود را از ماسوی البدن پاک کرد و فریب
 نداد حق را و در صلاوة دائمون ماند پس هر دو از تنزه نفس مطمئنه
 زیرا که نفس مرتکب نشود تا آنکه از آلائش ماسوی البدن پاک شود چنانکه در
 کمال العیاشیه من شود که فانی عن البزخ شود اگر بمقدار در آن خردل هم در آن
 غش باشد و کمال العیاشیه است و اما بجزک انجان آن ظل که بمقدار
 خردل در زرشال است زرشال ناقص العیاشیه است خواهد کرد پس آن
 ظل که در او بمقدار خردل شامل است فنا شود زرشال کمال العیاشیه کند
 چنانکه بر جفاک انجان او را بر هم زنی دائما کمال العیاشیه خواهد بود
 همین صورت تزکیه نفس است و اینچنین تزکیه نفس مطمئنه را حاصل شود
 که آن بندگان خاص اند و در بنیاه نام حق معصوم و محفوظ اند و چون
 درجات و مقامات خاصان الهی از فهم و ادراک بتری بیرون هستند
 قلند حق سبحانه و تعالی نفس مطمئنه انسانی را دعوت حصول مدرج
 بالایه مدرج میفرماید که آن مدرج عالی که بکمال انسانی رسیده اند
 بجز نفس مطمئنه کیسه رایا نیست که آن درجات عالی حاصل کنند پس

در کلام خود از خدا فریاد بکنید **بِإِسْمِهِ** بِأَسْمَاءِ النَّفْسِ الْمُطَهَّرَةِ
 الرَّحْمَنِ إِلَهِي رَبِّي سُبْحَانَكَ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ
 يَا ذَا الْخَلْقِ الْجَبِيْتِ خُشْيَانًا وَتَوَاضَعًا ارشاد می فرماید که اس
 نفس مطهره که از ریاضت و مجاهده و طاعت حق استغوا از تو است
 حصول ترقی مدارج انسانیه کما سید داری که کجوه قدس ما داخل شوی
 پس باز گشت کن بسوی برادر گار خود هر دو روح و کما سید داری که
 آن منزل تسلیم در رضا است که تو قایل نیستی اقامت آن منزل اری
 و همین تسلیم در رضا ترا بمقام عبدیت خواهد رسانید و چون بمقام
 عبدیت فائز المرام شوی بجهت ما داخل شوی و مقام عبدیت
 بر همه کمال انسانی شرف دارد که در آن حقیقت کلیه انسانیه ظاهر شود
 و حقیقت کلیه انسانیه در آیات **لَقَدْ آتَيْنَاكَ آيَاتٍ لَّتُنَبِّئَنَّهُنَّ**
أَكْتُونَ ازین آیه مبارکه مذکور و اوقات که بلا را در نشان
 حضرت حسین رضی الله عنه به بین که جنودان ذات پال حسین
 حامل این آیه مبارکه است و فضائل و مناقب حضرت حسین
 رضی الله عنه که قبل بیان کردم آن از قلم فضائل آنحضرت
 قطره است که بیان شدن زبانه را قوت گفتار نه قلم را
 قوت سخن است که مناقب اهل بیت رسالت در بیان آوردند و
 این جگر گوشگان رسول خیمان بطهارت متصف اند که کلام

حقیر آن ماطن است و نفوس قدسیه حضرت اهل بیت رسالت بر سر خطی
 ظاهر شده اند پس با نفس مطهره خطاب فرموده آن نفس مرکزی را دعوت
 باز گشت بسوی برادر گار خود از آن فریاد که تسلیم در رضا است بسید
 داری فریاد که اری خواهی که بمن رضی بسوی من آورده بمولای رسیدن آن
 منزل تسلیم در رضا است که صعب ترین منزل تسلیم در رضا آن منزل است
 هر کس اینجا بیفتد که درین منزل قدم نهد بجز خاشاک حق و منزل تسلیم
 در رضا چنان فریاد است که در آن نظر بسیار اندوهد و به قدری صوفیای
 گو ما گون و ابتلا تا به سخت روانند این وادی بر چهره را مانتان
 ای سرتند که شوق شاهده جمال حقیقی آن رهروان منزل تسلیم را از ما سوز
 اشقیان بیگانه کند که در ابتلا هم جمال حقیقی بندوشان بودیت حقیقی از آن
 نمایان شود و این مقام ضایع اهم است که در فاعلی فی عبادی سر است
 و چون ابتلا تا که خشیان و فاعل رسول خود را صلی الله علیه و سلم خبر داد
وَلَكِنَّهُ تَلْمِذٌ مِّنْهُم مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَالْقَصْرِ مِنَ الْأَمْوَالِ
وَالْأَنْفُسِ وَالصَّوْرَاتِ هر چند ایمان تو هم که دشوار از خوف و درنگی
 دار تلفت اموال و تلفت جان و تلفت اولاد درین امتحان تا ابر با ضائق
 و معارف هر چه بیان کرده اند از اسرار تعلق دارد که بیان خواهند
 اما ابتلا به حضرت حسین رضی الله عنه که خوف و جوع و تلفت اموال و
 تلفت جان و تلفت اولاد است این ابتلا تا از هر درد و دروغ یعنی ظاهری

در عالمی بیان میکنم ظاهری رخ اینک اول برانجان خوف نظر باید کرد که هر
 فرزند رسول پاک در سوگه کربلا شهادت و یک تن بودند که در آن اقربای
 آنحضرت رضی الله عنه و اولاد و الصابریین بودند و فوج یزید بن زبیر
 و بعضی روایت از جبل هزارم پیش بود مگر فرزند رسول پاک از کثرت
 فوج یزید هیچ خوف نکرد و امر حق که اول بر زبان پاکش بود تا دم او رسید
 بر او استقامت ظاهر بود یعنی اتباع یزید نکرد و قوت حکومت یزید را
 هیچ بخاطر نترسید تا در کتف آنجانب قوت حق داشت این انجان خوف بود
 و انجان جوع ظاهر است که آنحضرت رضی الله عنه و همه اقرابان و
 تاملان در رضی الله عنه از هفتم ماه محرم در وادی کربلا گرسنه شدند
 مانند طعام راجحه ذکر است آب هم فرا هم شد که تشنگان کربلا سراسر
 گشته این انجان جوع بود و انجان تلف مال پس مال زنا در دست کرم
 این کرم و نخی این نخی کجا فرار گیر در حربه از مال بود براه مولانا که در البت
 هر چه سامان فروری همراه آنحضرت رضی الله عنه بود آن همه تلف شد
 تا اینکه یزید بیان از چشم شهید را به پاک بر سر این شریف هم نگاه داشتند و
 رد او عامه و هر چه جسم با ایشان بود جدا کرده و تصرف خود را در دوزخ امانی
 جان دین بر عالم آشکار است که چگونه آن جان رسول در روح قبول هر چه
 علیه حیات آنحضرت بود براه مولا شدند و گرسنه شهید شدند و انجان نمرات
 این هم ظاهر است که مراد از نمرات اولاد پاک او رضی الله عنه است

پس از اولاد مغیر و کبیر و رضی الله عنه که نمرات حیات آنحضرت بود شدند و گرسنه
 شبیهند پس این پنج انجان که در آیه مبارکه مذکور اند ظاهری معنی و مفهوم
 همین است که رقم شد و سر و بطون ابن آبه مبارکه که حال آن اسرار اهل الله شدند
 قدری از تغییر عادت با کمال صاحب شریعت و طریقت حضرت خواجه در زمان
 رضی الله عنه بیان می کنم - الخوف ههنا علی السبعه اقسامه خوف من النفس
 خوف من الشیطان و خوف من الکفار و خوف من النار و خوف
 من الفراق و القطعیة و خوف الحجاب و خوف التعلیم و الاطلاق
 در آیه مبارکه که ابتدا از انجان خوف است و خوف را هفت قسم است خوف از
 نفس و خوف از شیطان و خوف از کفار و خوف از آتش و خوف از فراق
 و خوف از حجاب و خوف از عظیم و بزرگی این هفت قسم خوف از انجان است
 متعلق اند اما خوف نفس آنست که طبعت انسانی چون از ضعف بشری هم
 امتزاج دارد بسبب ضعف بشری جنبیت که خلاف شجاعت است با مر حق اگر
 روانه بدان جن و ضعف طبعی عبدا که در معرض انجان است بسوی
 عتاب حق می برد پس فاضلان حق از ضعف بشری ترس دارند که بجان نشود
 که این جن ضعف بشری در امر حق باعث عتاب حق شود و این انجان
 خوف است از حق سبحانه و تعالی تا صدق محبت محب بر محبوب ظاهر شود اما
 خوف نفس پس آن خوف فقدان آن رزق است که حق سبحانه و تعالی
 از سبحان خود بر آیه آخرت و عده فرموده است و اما خوف از شیطان
 و آن خوف عداوت اوست که اولاد آدم را عروسی همین است
 که حاصل نشود آن عدد در ترک دنیا و فقر دائم و ستم جدا کنند در معرفت حق

و تعلق مقامات محبت در این آنگاه از حق سبحانه و تعالی با او بشود تا که او بجا
حق از مجامع و نبات خود مجاری که با شیطا ن رو جزای عمل او بوی خود کرامت فرماید
اما خوف که از آن خوف رشتن حیات را منقطع نمیشد و زوایل شدن وجود ظاهر
از قتل و ضرب و تحزیب گو مانگون زیرا که انسان حیات را دوست دارد و دوست
را مخالف خود پس آنگاه که در حق سبحانه و تعالی همچنان خود را از تسلط نگه دارد تا که
صفت عاشقان حق ظاهر شود که عاشقان حق پیش حب تعالیه حق حب حیات
خویش ندارند و جان خود را تمام حق ندادند و در آن خوفناک و آن نشان نفس اماره
در دست خود داشتند است که آن نفس آماده کند انسان را بسوی اعمال بر که
در آن اعمال گرفت قهر رانی شود پس منع می کند نفس خود را از سوی آداب و افعال
و اخلاق ذمیر و عوارض بشریه و بلیدگی طبع و فرقه شهوت و منای کبره و بلیدگی
حق سبحانه و تعالی خوف آتش زیرا که خوف تا حجاب است بین عباد در سبناک
و تعالی اما خوف فراق او در تمام عباد مستولی شود تا آنکه در دنیا است و این آنگاه
عظیم است پس چه بکنند سالك طلب مراد خود که خالی شود از ماسوی العباد بکنند
در مقام امن بلاصفت اخفانی و زحمت بشری اما خوف حجاب و آن که حجاب است
در دل سالك از منایات و رعایات که اسرار اهل محبت است تا اینکه فرمود
از هر حجاب بسوی سکون زیرا که میدانند که این آنگاه است اما خوف تعظیم اهل
و او آنگاه است از حق سبحانه و تعالی بلایه اهل کاشانه در مقام مشاهده تا که
نظر کند که آیا این بنده مانع و مومراست در مقام انبساط از مردم با خوف محبت حق
و قهر کرمانی او سبحانه و تعالی و آنچه در اینجا از علایق حق جوع طلب است

در طلب مشاهده ببقدران نظم الواسع پس رنگی مشاهده طالع مشاهده جمال صفت خود
تا در قند مشاهده شود که سندی مانع و طش شوق قلب محبوب که از حرفت بجز
بیدار شود و فاضای سیرانی کند پس و بی عارف از ملکوت بر الواب جودت
که جامع جلال و جمال است بشود و اما انقباض موال و آن حصول در ربات و
مقامات و حالات اندک عارفان حق از این اموال بهره و باب شوند و اما انقباض
و آن از نفس مطمئنه متعلق است که از حقیقت انقباض و شهود ترس متعلق
و اما نترات اشجار مقامات و حالات مستغن و کرامت های عالمی اندازین بمر
آنگاه و بلا با بر او بیاید حق از اسرار هستند آنگاه این پنج ابتلا را در خزان
حضرت حسین رضی الله عنه باید دید چون آنگاه خوف را بر بهفت اقسام
حضرت خواجگه روز بهمان بیان فرموده اند پس هر قسم خوف را از او آرد
در ذات حضرت حسین رضی الله عنه بیان میکنم پس خوف نفس که از خوف بشری
پیدا شود و باعث جنیت شود که خلاف شجاعت است پس شجاعت حضرت حسین
رضی الله عنه بمقامه فوج کثیر ترید با بدید که هیچ ترس و اندیشه بجای نظر ترس
آن نور دیده شهبودار و نه نمود بلکه شجاعت و محبت و نبات آن حضرت فرمایند
عنه چنان ظاهر شد که تنوران عالم و پلان بیل تن و زور آوران و همین گفت
بیزمان شدند و جوهر شجاعت آن فرزند رسول که از کمال اخلاق کمال رسیده بود و از
فرز هم که م نام آخر از معانی بنامی عرب اسد اللهی صورت بند و نور طشت
اعتبار فرمود از آن حضرت تیغ انتقام از میان کشید که از سیف حق گنجی

یافته و از کمال شجاعت آنحضرت رضی الله عنه این است که هر گاه در از جناب
 کرد او را و اگر داشت در نه از بجهت شکر کار را نشود و چون گفت طبعی صبر
 که در معرض امتحان است باعث غنا بی حق نشود پس قوت طبعی آنحضرت
 و شجاعت نظری امام عالمقام بجز صد جنگ تا قیامت بزبان خاص دعای
 با هزاران درود و سلام جاری و ساری خواهد بود مانند در امتحان خود
 نفس فقدان آن رزق هم باشد که حق سبحانه و تعالی از زبان خود برای
 آخرت و عله فرموده است و آن رزق که جز بسبب ما شفق الهی است
 آن ترقی مدارج و مقامات است که از روحانیت متعلق است و
 ترقی مدارج آنحضرت رضی الله عنه در آخرت از قرآن و حدیث ثابت است
 چنانکه در قرآن مجید حق سبحانه و تعالی ارشاد می فرماید: وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ
 وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَالْفَقْرَاءَ مَا نَزَحْنَاهُمْ سُرًّا وَعَلَانِيَةً
 وَيَبْرَأُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةِ أُولَئِكَ لَهُمْ أَجْرٌ كَثِيرٌ
 فرستاده حق صبر کند بر ضای حق و صلوة تمام کرده و خرج کردن بر راه حق نوبت
 و ملائمه و بدی بار نیکی بدل کردن بر سبب همین بندگان خاص یا خیرت تمام
 برتر و بزرگ است پس اول صلوات امام عالمقام بر ائمه است که در آیت شریف
 اول مذکور شد باید و بد که جهان صبر فرمود و محقق آنست که این جنس بر
 مناسبت که بر صبر حضرت حسین رضی الله عنه ملائکه اعلی هم بنیاب شد
 و از حضرت حق تعالی اذن نصرت امام عالمقام خواستند و چون حق سبحانه
 و تعالی آن فرشتگان را اذن نصرت امام عالمقام داد و در محله جنگ بنیت

امام عالمقام حاضرند و اذن نصرت آنحضرت خواستند که آن شهادت را اقلیم
 صبور رضا که بر ضای حق وجود پاک خود را سبب خود فرموده بود در شفق
 بیخ نصرت و یاری خواست بلکه فرمودم از بجز حق سبحانه و تعالی جز
 نشاید بود بلکه این وقت امتحان من است آن فرشتگان حق درین
 که فرزند رسول بمقام صبر و رضا چهره تبه دارد که مناش بنیت و اقام
 و تمام کند نماز و محقق صلوة در قرآن کریم باین آیه مبارکه استوار است
 که از عارفان حق حاصل شود و آیه مبارکه این آیت: إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْفِي عَنِ الْفِتَنِ
 وَالْمُنْكَرَ وَلِذَلِكَ كَرَّمَ اللَّهُ الْكِبْرَ اتَّخَذَ مِنْهَا دَلِيلًا لِمَنْ يَرْتَمِكُ
 بآمال شیخ الشیوخ امام ربانی حضرت شیخ الدین ابن عربی که در تفسیر خود فرم
 فرمود باین اوراق چندین کلام و هوندره: فَالصَّلَاةُ الْبَيْتُ دِينِي
 عَنِ الْمُعَاجِزِي وَالنِّيَّاتِ الشَّعْبِيَّةِ وَالصَّلَاةُ النَّفْسُ تَنْفِي عَنِ الرِّبَا
 وَالْإِخْلَاقِ الْبَرِّ دِينِي وَالنِّيَّاتِ الْمُطْلَمَةِ وَصَلَاةُ الْقَلْبِ تَنْفِي
 عَنِ الْفُضُولِ وَالْعَقْلِيَّةِ وَصَلَاةُ الشَّيْخِي عَنِ التَّغَاتِ إِلَى التَّوْبَةِ
 وَالنِّيَّةِ كَمَا قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَوْ عَلِمَ الْمُصَلِّي مَن تَبَاجَى مَا لَمْ
 وَصَلَاةُ الدُّرُوحِ عَنِ الطُّغْيَانِ لِيُطَهَّرَ الْقَلْبُ بِالصِّفَاتِ كُنْهِي
 صَلَاةُ الْقَلْبِ عَنِ طَهْوَرِ النَّفْسِ وَصَلَاةُ الطُّغْيَانِ لَا تَسْتَبِيحُ
 وَطَهْوَرِ الدَّيَّانِيَّةِ وَصَلَاةُ الْقَاتِ تَنْفِي عَنِ الطُّغْيَانِ الْبَقِيَّةِ
 بِالتَّوْبَةِ وَصَلَاةُ الْمُخَالَفَةِ فِي التَّوْحِيدِ وَلِذَلِكَ كَرَّمَ اللَّهُ الْبَدَلَةَ فِي

ذکر اللغات فی مقام الفناء المحض و صلوة الحق عند التکلیف فی
 مقام البقا البصرین جمیع الادکار و الصلوة بی شیخ البری زید
 که صلوة بدنی باز دارد و مصلی از گناه و بدی پاک شرع شریف از ان اجتناب
 کردن حکم فرمود و صلوة نفس باز دارد از اتصال زنازل و از اخلاق بد و از
 تارکی نفس که نور عقل در ان محتجب است و صلوة قلب باز دارد از فساد
 و غفلت از خدای پاک و صلوة سر باز دارد از متوجه شدن غریق و جدا
 ماندن از حق چنانکه شیخ کریم صلی الله علیه و سلم ارشاد فرمود اگر مصلی در شیخی
 که نبات در سینه کلام است هرگز توجه غریق نه کرد و صلوة روح باز
 دارد از کوششی بسبب ظهور صفات قلب که کتاب تفصیلی ذات است
 چنانکه باز دارد و صلوة قلب از ظهور زمام نفس و صلوة خفا باز دارد از کثرت
 غیرت و لیس فروجه و از ظهور خودی و صلوة ذات باز دارد از ظهور ماسوی
 که در کفایت گوناگون دارد و هر چه مخالف توحید است و بازمی فرماید و نیز
 اندک بود و آنست که ذکر ذات تکبیر در مقام فناء محض و فانی نفس
 آنست که عارف را بیج واسطه از حیات فانی و بیج تعلق شانه زیا کتبت
 از همه خواہشات نفسانی فارغ شود عارف قبل موت بمبرد و بمقام بقا
 جاگرد که مقام تکلیف و باقی بالمد است و ذکر باقی بالمد که مقام تکلیف دارد و از
 همه ادکار و صلوة اکبر و اعظم و اشرف و برتر است و این صلوة را صلوة حق گویند
 چون معانی و اسرار و اقام الصلوة معلوم شد پس این بر اقسام نماز را در

ذات پاک حسین رضی الله عنه باید که جلوسه ابن عمه نماز سلطان او با جگر پوش
 شاه و لایب در میدان کر بلا داد کرد پس صلوة بدنی آنحضرت رضی الله عنه
 تا دم آخر بصورتیکه نمایان شد یعنی آن صلوة هر روز هم عاشور مجید زوال انعام
 از راهوار مال بزین شدن بود که از دست نایاب شی ازلی سان بر سرش
 نیزه خورده مال بزین شد و دشمنان دین بود شهادت آنحضرت رضی الله عنه بر آن
 از گلوست خنک بریده بر نیزه نهاد که این معراج صوتی آنحضرت رضی الله عنه بود
 و شسته الصلوة که مخرج المومنین بسوت حسینی رو نور و صلوة نفس آنحضرت
 رضی الله عنه که با خلاق نبوی و بطهارت قلبی و از انوار معرفت کمال رسیده بود
 در مکمل معرفت حکام سهو کوفه چون عبدالمدا بن عمر رضی الله عنهما آنحضرت را از سفر
 کوفه مانع شد بگوید آن امام عالمقام ارشاد فرمود که من از حد پاک خود چیزی
 شنیده ام که بسبب کشته بجز منی خانه خدا خواهد شد نخواهم که ان کیش ما شوم
 و بسبب من بجز منی کعبه المرد شود و این کمال حسن خلق و حق برستی و قدرت
 علی النفس آنحضرت رضی الله عنه بود و صلوة قلب آنحضرت رضی الله عنه که فرمود
 دائم منسوب است یک نفس خالی از با دحق نشود تا دم آخر تمام حق زبانی
 و شوق الهی در دل پاکش شمع افروز شد و صلوة الیسر آنحضرت از کلام پایش
 اقول حق اضرای الله الله ظاهر است که از ماسوی آنحضرت پاک بود بجز
 مسموم حقیقی با دیگر کسی کار نبود و صلوة روح آنحضرت بموکر بلا نام حق
 بلند کردن و طاعتیان را شکست دادن و حقیقت اسلام ظاهر کردن بود

تائید

و صلوة قلب آنحضرت بصفتها که الله سبحانه و تعالی فرموده است که هر چه در آن است
 حسانت آنحضرت در دوزخ چون جوشش آید و صلوة خفا آنحضرت رضی الله
 عندها تو حید و خدای برسی بود که ذرات عالم گواه اند و صلوة ذات آنحضرت آنقدر
 که در ذات حق فاش شود و بمقام بقا رسید و صلوة حق آنحضرت آن بود که بعد
 فتابت اثم جنات جاد بر از می القیوم یافته بمقام تکلیف رسید که مقام جبرائیل
 حضرت احمد عقیلی هم مصطفی صلی الله علیه و سلم بود این است سر فرات قاصد الصلوة
 و الفقه حجازی از فضیلت آن حضرت و علائق آن و خروج تکلیف بر چه بار و زی داده ام آن
 ندگان خاص بود شده و علامت بیس سخاوت آل پاک رسول مشهور و مشهور است
 که یک یک که در بر می یک کس اعطاف نموده اند و بر او موعظه هر چه از اموال او ملا
 بود نماز فرموده که شال و نظیرش بر لاشد و ید آن بالحسنة الشیة
 ظاهر است که این صفات مالک را بیست رسالت بعد کمال بطریق آمده اند و سخاوت
 جبرائیل کرده اند و حدیث این بیگ معروف و مشهور است که حضرت علی مرتضی رضی الله
 عنده اول ابن علی مرتضی را شربت خوارند و بعد خود نوشید پس فرمود که
 آنحضرت شربتین علیهما السلام بمن صفات آتالی خود مصنف بودند و
 روایت آمده است که چون حضرت حسین رضی الله عنه از مرگ بر زمین افتاد
 دشمنان دین مستعد شدند که سر بکش از گلوب خنک جدا سازند آن بود
 رسالت از کمال رحم و کرم بان ظالمان جوانان نصیب ارشاد فرمود که اس
 است جد پاک من مراد است که شما خود را کلا کلمه بود مسلمان به گویند

و در هر بر بدن به خوابید اگر کنون هم شما بر افعال خود خجل شده تائب شوید و در
 پیش غایبی روز جزا گواهی شما خواهم داد که این کسان بر افعال خود تادم نمودند و توبه
 کرده اند پس باید بر که پیش ازین جبرائیل ید آن بالحسنة الشیة خوارند
 اما نرفی درجات حضرت حسین رضی الله عنه که از حدیث نبوی ثابت است آن است
 که سید اشباب اهل الجنة الطهور الحسین است که حق سبحان و تعالی
 سیادت جوانان بهشت آنحضرت رضی الله عنه را بخشید و این از اعظم درجات
 آنحضرت رضی الله عنه است و این هم باید دانست که چون سر و عالم صلی الله
 علیه و سلم بفضله پاک خود رسیده انسا اهل الجنة حاضر و مسلمین پاک اسرار آن جوانان
 فرمود پس این همه سیادت از سیادت رسول پاک است چنانکه شما از کسان
 از شرافت پادشاه بزرگتر نمی شود و چون از شرف الانبیا حضرت محمد رسول الله
 بر کافیه الناس رسول آمده و رحمة للعالمین بر همه خاص دارد و درین مرتبه از انبیا
 مسلمین یکس با آنحضرت صلی الله علیه و سلم همسری ندارد و نغمه این مدارج خاص که در آن
 سیادت هم مخصوص است بآل رسول پاک که اقرب الی الرسول سعید باج خلقت
 حسین رضی الله عنه است و از شرف سیادت فائز شدند و او هم از اسرار است که چون
 اسرار شهادت سری و جبری حشیش پاک از آنحضرت صلی الله علیه و سلم بر جبر کمال نطق دارند
 و حسابی از حق تعالی اندیشیم تا آنکه در مدارج عالیست که با رسول پاک من نیست و در
 که بر عقل همراه زوجه پاک و انما سی پاک خود با رسول پاک شریک مانده چنانکه در حدیث
 که او حدیث ساهل بیان نمود حاصل این اسرار شهادت است که در قرآن و غیر
 احوال علیه السلام مذکور است و حضرت شیخ الریحی الدنق ابن عربی که از او را و اعظمی بر فرمود

قصه است که هر چه حضرت خلیل علیه السلام خواب دید بیکال من ای که سلب الطالبتن خبر بود
 بزمانی فرزند جلیل خود را داده شد و غیرش بین در دل باکش آمدن مامور بقربانی از
 مستم که در حضرت ابراهیم علیه السلام هر چه از فرزند سینه خود کلام فرمود بین است -
 یا شیخ ای ای ارحم فی المناه ارقی اذ یجاف فالظلم ماذا انوی ای فرزند من
 در خواب دیدم که ترا فرج کردم پس درین باب چه میگوئی حضرت ابراهیم گفت -
 یا ایتنا افعالنا ما سجد فی انشاء الله من الصابون ای بهر کس بر میز
 حکم است انش الله تعالی مرا از صابون خوابی یافت پس از سیاق آید بکار که
 ظاهر شود که حضرت خلیل فقط خواب دیده بود کس فرزند خود را فرج کردم مامور
 بقربانی فرزند خود در حق سبحانه و تعالی قد صدقت الذوبان ارشادند
 فرمود به مکه قد صدقت بالذوبان ارشاد فرمود به و لکن ارشاد فرمود
 حق سبحانه و تعالی علما استلمه و تله للجهنم و نادینا ان یا ابدان
 قد صدقت الذوبان براه گاه فرما فرمود ای که را بر اسم و بر انگه زید خود را برضای
 ماذا و هم ای ابراهیم خواب را راست کردی چون دین اقدام بطبع منق ای فرج
 خلیل ظهور آمده بود فی القریب ای حضرت اسماعیل علیه السلام کشته بر سر فرج از حضرت
 حق فرستاده شد آن فرج شد و اسماعیل علیه السلام سلامت ماند لکن چون قربانی می
 قربانی عظیم بود فلذا آن قربانی عظیم بر زمان دیگر توقف داشت و فرزند نبی زادگی
 که در نسب با سید بر زمین باشد انتخاب فرمود پس فرمود که خود خداست باک
 در آیه سبانه از رسول خود انبائنا و انباءکم ارشاد فرمود و اول بالانسانه خود
 سبطین باک انتخاب فرمود پس از قرآن باک چنین صلی الله علیها این قربانی است

و از سیاق آیه مبارکه و فی ما بین یوم عظیم الریش مراد فرزند خود پس
 کشش را آن عظمت نیست که تفسیر نطق عظیم است زیرا که تفسیر الخطیبه جلاله
 ید کماله الخقل عظیم از او کند که نقل ان فی در ادراک عظمت او تمام
 ماند که بین این عظمت نیست که عقل انسانی در ادراک بزرگی او قادر
 بر معلوم شد که آن ذبح عظیم چنانکه علماء و مفسرین و مابین و کامین مثل
 شیخ که در غیر هم نوشته اند حضرت امام جعفر رضی الله عنه است که مثل این
 ذبح عظیم دیگر فرمایند شده است و تفسیر حضرت امام حسن عسکری علیه السلام
 عند الله که علماء عراق بخدایت امام حاضر بود مذکر حضرت امام از علماء
 عراق سوال کرد که مراد از ذبح عظیم چیست علماء عرض کردند که معنی مطالب
 قربانی از امام بهتر که دانند کدام است که پیش حضرت و تفسیر کلام حق ز باب
 کشاید حضرت ارشاد فرمایند حضرت امام فرمود که مراد از ذبح عظیم جبرایکین
 حضرت حسین رضی الله عنه است و سینه شگفت بزبان مبارک آورده از علماء فرمود
 که در روایت آمده که در مصر که کربلا از دست دشمنان دین مجسم باک حضرت حسین علیه السلام
 بر زانو نهاده و بجا و یک زخمها بود در آن زخم هشتاد و دو زخم کاری بر زانو
 زخم کاری است که یک زخم جان بر روی جبر از او که هشتاد و دو زخم کاری بخورد
 در روح با کشتن زخم باک حضرت جدا شد در آنجا یک زخم کاری روح را
 از جسم جدا سازد علماء بر سر نه که جبر از بود این هم لفظ امام فرمود که حضرت امام
 عالمقام را انشاد فرج بود که چون خنجر ستم بر گلویت شک امام ردد در لوفت
 روح باکش از جسم خلیف آ حضرت جدا شود که آن فرزند روح تفسیر در تابه تیره عظیم

در این مقام از امر راست که شرط ذممه است که از دست کلمه گویند در این
 آن ذممه است خود اندر شد پس از دست آن شقی که بظاهر کلمه گویند در این
 ظاهر بی مقید بر باطن حکم نکند پس آن کلمه گویند در این شرط اول که در حد
 پاک من ذممه راه خدا شد این انعام نازل نسیم در ضابطه و هر دیگر
 هم از این نوع بود که مظلوم در دنیا بخیر حضرت حسین و دیگر بی بداند از این
 قول من این مراد نیست که عالم مظلوم باشد زیرا که هزاران بندگان خدا از دست
 ظالمان مظلوم شدند و تا قیامت مظلومان خواهند بود لکن صفت کمال مظلومی
 که در تعریف مظلوم می کمال رسد آن مظلوم است عشقی و آن تعریف مظلوم بخیر
 حسین رضی الله عنه بر دیگران ثابت است کنون صفت مظلوم بشنو مظلوم در حقیقت
 آنست که در انجا بر او ظلم شود یعنی بعد مردن هم از ظلم رسنگاری بیاید و بخیر حضرت
 حسین رضی الله عنه که در عالم نیست که قصه مظلومیت او از ابتدا به ظلم
 بر آن مظلوم وارد شد زیرا قیامت زبان از خاص و عام شود پس بی غرض از این
 که چون بلال محرم دیدند مظلومی حسین یاد آمد و سرنگ نم دیده تا باریدند و ذکر
 معرکه که بلا بر زبان خاص نام عالم و جا بل مرد وزن صغیر در کسبم و در سب و معصیت
 و آلام و چکر از معرکه که بلا از ظلم و خصایص آل سزل تعلق دارد در محافل و مجالس آن
 کرده شود و فضل معرکه که بلا بصورتی است مختلفه از دست در میان بظهور آید
 و بعالم ظاهر شود که امر و معرکه که بلا شد و تا قیامت این شور و غوغا از عالم ظاهر شد
 اگر چه این با وجود کار فرط اخلاص و نیت از زبان اهل بیت بظهور آید لکن از این

مظلومیت حضرت حسین رضی الله عنه تازه شود و سکوبه نیاید پس این مظلومیت
 حضرت حسین رضی الله عنه بعالم فرد است که کس مظلوم باین صفات کماله
 پیدا شد و این هم بدان که بحث بدین معنی حضرت حسین رضی الله عنه که در
 کربلا بی معنی بر من باش فرار داده اند و از انواع تزیین عمارت را
 مکل تبر و جوارزینت داده اند و موضع پاکش را از حرم سنگداری
 بنشیند و از اشتیاق نوادر فرین کرده اند این همه صورت ظاهری بهر
 اهل ظاهر است و مقام آن حضرت رضی الله عنه که بمنزل عشق الهی برتر و
 اعلی مقام است آن مقام از همه تزیینت ظاهری بی نیاز است که
 آن را منزل هویت گویند در آن مقام برتر و بزرگ آن مشید لار
 جوانان بهشت آسوده تبسکن است که در شرح بیان نگید اگر خدا خوی
 در خون حسین بگو که خدا را در خون حسین پاک خواهی یاب همین را ز در
 محبت اهل بیت پوشیده است که چون محبت اهل بیت میرد
 مرتد باشی زیارت گاه ملائکه شود پس چون طمیت را این مرتد است
 پس اهل بیت رسالت را که مرتد دانند نیستند از نعمت آن عالم
 يا اهل بيت رسول الله صلوات الله عليهم اجمعين خرو من الله في القرآن انزل
 كفارة من عظيم القدر انكف من ان يصل عليك ولا صلوة له
 تمام
 چشم بر روی او با چو بنام آستانه بوی ترغیب صلوات الله علیهم اجمعین
 موسسه مندی و ارث منزل

عرض حال

بنده کانی علی بن ابی تراب و در قابل عرض و کلام اس کے نقل ایک سالہ علی جمہل کلام
 سادہ و خان زبان الملک اور حضور نظام الملک علی اہم خواجہ علی و راجہ تھاکر
 فدوی سے حکم نامہ لکھنوی بندگان عالی من پیش کرنے کو بہت کچھ عودہ
 امداد فرما کر کہ جسے لکھنے اور حضور من وہ کتاب میں ہی ہوگی کہ بہت تہمت مارا
 مجھے فرمایا کہ میری صفات جواب ملکہ بندگان عالی سے کہ یہاں میں سو امن تمام میں ہوگی
 کہ بہت سب اتفاق ہو کر حضور نظام الملک زانچہ جو اس کتاب کی جان ہی اور جس کو
 ملاتا شروع ہستی نے ہم جہ سے تباہ کیا اور جو بہت سب زانچہ جو جس اخبار میں
 بہت سب میں وہ سب باس حضور کرنا تو وہ اس کتاب سے لکھو نہ اسے بندگان عالی
 کے حضور میں نہ ہو سکے اب یہ دو سہ لکھ شہادت نامہ جو فدوی نے خود زبان
 فارسی میں جو ٹوٹی ہوئی زبان لکھو سو ہی فدوی نے حضور میں بندگان عالی میں
 پیش کر لی عرض سے لکھا جو حضور پیش کر لی عرض سے بلو مبارک میں اپنے معنی
 پیش زبانوں زانچہ حکم بندگان عالی پیش ہو گا جناب مولوی سعید علی صاحب
 محوی فتح پوری حکومت اچھی طرح سے جانتے ہیں وہ سب تمام بزرگ
 جو وطن میں یہ حضرت اہل اس کتاب میں حضور سوجہ کھدی کو کہ بندگان
 عالی کی نظر کما اثر سے گذر جا۔

قد
 حکیم محمد علی وارثی فتح پوری خادم آستانہ وارثی دیوبند ترقیب صاحب دیوبند
 مقیم لکھنؤ امن آباد ہوسہ ہندی وارث منزل

E III 66